

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.

hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Hadsereg és kisipar.

Pécs, 1900. augusztus 16.

Mikor a magyar delegáció a magyar ipar érdekében fölemelte gyöngye szavát s a hatalmas rájkrizminiszter előtt alázatosan könyörgött azért a hallatlan kegyért, hogy a dicső közös hadsereg ipari szükségleteit abban az arányban szerezzék be magyar iparosoktól, a mely arányban Magyarország a hadiköltségek fedezéséhez hozzájárul, akkor a nagyhatalmu főfömandarin azzal torkolta le a könyörgőket, hogy ez lehetetlen, mert először a magyar ipar nem is képes a szükségletnek kívánt százalékát szállítani, másodsor pedig köszönjék meg a magyarok, hogy a hadsereg élelmi és takarmány szükségletének szállításánál a kvótaarányt meghaladó részletetést kapnak.

A magyar delegáció persze erre elhallgatott vakmerő kívánságával, mert habár meg is volt győződve, hogy az élelmi és takarmány szükségletből is csak azt a részt szerzi be a hadvezetőség Magyarországból, a melyet Ausztria már nem képes szállítani, mégis elfogadta azt az érvelést, hogy a magyar ipar olyan fejletlen, mikép a hadsereg ipari szükségletének kvótaszerű részét csakugyan nem tudná szállítani.

Pedig hát hogy ez az állítás éppen

séggel nem felel meg a valóságnak, azt kétségtelenül bizonyítja az a körülmény, hogy a magyar iparosok körében állandó a panasz, miszerint a hadsereg szükségleteinek beszerzésénél őket következetesen mellőzik s különösen a kisiparnak igazán csak kegyelem-morzsákat juttatnak, inkább porhintés kedvéért, mintsem a jogos igények kielégítésére. Már pedig ha a magyar iparosok nem élnének abban a biztos tudatban, hogy a hadseregnek náluk tett megrendelése messze mögötte maradnak az ő termelőképességüknek, akkor lehetetlen lenne annyit panaszkodniok mellőztetésük miatt, mert bizony a falusi kőművesnek sem jut eszébe panaszkodni a miatt, hogy nem bízzák rá a fővárosi paloták építését.

A panaszok pedig különösen hangosak a kisiparosok körében és méltán, mert a hadvezetőség kiváló előszeretettel fordul a nagyvállalkozókhoz olyan cikkek beszerzésénél is, a melyek gyári nagytermeléshez nemcsak hogy kötve mincsenek, de előállításuk a kisiparos igénybevétele nélkül alig is képzelhető. Ilyenek: a bőrnemű szükségletek s a posztó ruhák elkészítése. A bakkancsot, csizmát, nadrágot, kabátot, köpönyeget bizony nem az a nagyvállalkozó csinálja, aki azok szállítására vállalkozik, de legnagyobbbrészt nem is saját műhelyeiben csináltatja, hanem kiadja a kisiparosoknak, persze olyan potom díjazás

mellett, hogy az, aki a kérdéses ruházati cikkeket tényleg megcsinálja, alig szerzi meg a betevő falatját arra az időre is, míg a munkával el van foglalva, a nagyvállalkozó pedig zsebrevágja a hadikincstártól a busás hasznót, csak azért, mert abban a szerencsében részesül, hogy a hadvezetőség urai ő benne biznak meg s nem azokban a szegény iparosokban, kik a munkát tényleg végzik.

Ezért a hazai ipartestületek kolozsvári kongresszusának megbízásából az ipartestületek központi bizottsága felterjesztéssel fordult a kereskedelemügyi miniszterhez, melyben arra kérték buzgó pátronusukat, hogy eszközölné ki a hazai kisiparnak a közös hadsereg és a magyar honvédség ruházati és felszerelési cikkeinek szállításában leendő fokozottabb részletetését. Kétségtelen, hogy Hegedüs miniszter a szívéen viseli a magyar ipar föllendítésének sorsát s lehetetlen, hogy föl ne ismerje legyen azt a rendkívül fontos szerepet, melyet a magyar kisiparosság a mi zseme iparunk körében betölt; mégis mikor arról van szó, hogy katonáktól eszközölnön ki valamit ennek számára, hát az inába száll a bátorsága, mert hát a katona urak kurtán-furcsán szoktak elbánni a cibillel, ha mindjárt piros bársonyszékben ül is.

Legalább erre vall a kereskedelemügyi miniszternek az a leirata, melylyel

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Matróna-temetés.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irtá: Nikelszky Géza.

Gyönyörű majus elsején temették a költő édesanyját, azt az Istenben boldogult kegyes lelket, a ki nem csillogott, nem fénylett, mégis világitott kilencven éven át. Galamb volt a szíve, békésen tűrő a lelke, mint a kezes bárány, melyet Istennek ajánlott.

— Szebb halált már nem is adhat az Úr, mint a milyen az ő halála volt — mondogatták többen az egyszerű ravatal körül. Ritka ember, a ki ilyen szép életkort ér meg mindvégig tisztességben, becsületben, szeretetben. Hiszen még csak egy légynek sem tudott ártani az ő harminckét éves, tiszteletet követelő özvegyiségében.

Egyszerű református lelke örök követendő példa lehet az unokáknak, a dedunokáknak — és az egész falunak. Az ő boldogsága igazi boldogság volt; az ő lelke igaz kegyes keresztény lélek volt s az ő szíve azzal a szeretettel volt telve, a mely sokáig élteti az embert mások örömeire, mások tiszteletére . . .

Ahol az öreg Gergely, a félszeg nadrágos paraszt, a kit egyszerűen csak halálmadárnak neveznek, megjelenik, ott halott van

a háznál. Nem azért jár ő el a virasztókra, meg a temetésekre, mintha az ő buzgó énekléseért kilógná minden alkalomkor valamelyes innivaló és ennivaló, hanem azért, mert igaz felebaráti szeretetet érez mindazok iránt, a kiket az utolsó utra kötelelességének tart elki-sérni. Ő az az igaz keresztény, a ki egyformán eljár minden temetésre, jó-rossz időben, akár szegényt, akár gazdagot temetnek, akár református, akár katolikus volt a megboldogult; maga különben a jó kálvinista egyház kebelébe tartozott.

Sok baj van szegény öreg miatt, hogy olyan hű szolgálja az Urnak, mert a templomban a férfi sorban az első helyet követeli magának, mely helyen a falu finnyásabb kisaszonyai szeretnek ülni. És az öregnek bizony nagyon szakadozott és piszkos a ruhája, azonfelül nagyon különös a viselkedése. E miatt már szó lett tőve a Nagytiszteletű úrnál, de hát az a dolgon csak annyit segíthet, hogy emberséges módon megkéri újból és újból az öreget, hogy üljön egy kicsit hátrább, mert a kisasszonyoknak be kell fogniok az orrukat, ha meg akarnak maradni egy paddal hátrább a helyükön. Mert az öreg Gergely mellett mindig üres a hely, akárhol van; de hát édes Istenem, mit csináljon az ember vele, nem dobhatja ki sem a maga. sem az Isten házából, mert csak olyan felebarát ő, mint akárki. Aztán meg az öreg nem igen emlékezik vissza a fogadására, hogy ezentul a maga sorában marad; ha a templomba beteszi a lábát, valami előre vonzza, hogy hallja jól a papot,

meg hogy vezesse az éneket. S ha egy kicsit el talál tévedni az ének a rendes medréből, olyan megvető szemrehányással fordul vissza az ének nótáját hátra igazítandó, melyet ő verssel együtt betéve jobban tud magánál a kántornál, a ki nem tudna tán egy zsolttárt se leorgonázni hangjegyek nélkül, hogy az igazhivők mintegy parancsnak engedve, félbeszakítják a hamis hangot és ő vele énekelnek.

Hát azért ő reá nagyszükség van a virasztókon, mert csak ő tudja az éneket diktálni zsolttáros könyv nélkül, az pedig nagy haszon, mert nem kell a drága kelyhesfedelű könyvet használni és így nem rongyolódik. Egy zsolttáros könyvet úgy kell megbecsülni, hogy a fiu az apjától örökölhesse, mert abban vannak följegyezve a leghátulsó lapon a családban történt születések és halálozások s esetleg más, nevezetes, ritka megjegyzések — mint például Csokonay jövendölései, vagy valami nagy szerencsétlenség, öröm, kár, házasságkötés, sáskajáras, tűzveszedelem, stb. . . .

A vén Gergely diktálja most is az énekszöveget s utána nyomban rá is kezdi az ő érces, valamikor jó hangján: »Jézus, ki a sirban valál, általad megtört a halál! Az élet pedig feltámadott, mert Szent Tested meg nem rothadt!« »Oszlojtatok kétségeim, Változatok félelmeim; Mert látom Jézus példájából, mi lehet a holtak porából!« Aztán szépen énekelik utána. Minden sort diktandó után és az öreg elhúzza a végét minden sornak, remegtetve hangját a következő diktandóig. A sorok sóló bevezetését különben a legszebb

Pécsett, a buzatéren
KOCZKA ANTAL ÉS FIAI
 a monarchia legnagyobb utazó
állatseregletével.

100 vadállat, köztük 15 oroszán, 2 indiai elefánt stb.

MA SZERDÁN
három idomító előadás

és pedig d. u. 4, 6 és este 8 órakor,
 mely alkalommal az összes állatszelidítők és állatsze-
 lidítők fellépnek az idomított oroszánok, tigrisek és
 párducokkal.

Belépti díj: I-ső hely 1 kor. II-ik hely 60 fill.,
 Karzat 40 fillér.

Az állatsereglet átellenében látható a Koczka Antal-
 féle világhírű

nagy anatómiai múzeum s panoptikum.

Az igazgatóság.

Hirdetéseket
 jutányosan vesz föl

a
„PÉCSI FIGYELŐ”
 kiadóhivatala

Pécsett, Mária-utca I.

23909. sz.
 1900.

Pályázati hirdetmény

a vinczellér iskolába való felvételre.

Alulírott városi Tanács ezennel közhirrre teszi, hogy a feügyelete alatt álló városi vinczellér-iskolába, az **1900. évi október hó 1-ével kezdődő egy-
 éves**

vinczellérképző tanfolyamra

tanulók a következő feltételek mellett vétetnek fel:

I-szor. Ösztöndíjas (bentlakó) tanulóknak.

Tíz-tizenkét olyan 16—24 éves egyént, kik munkára alkalmas testalkattal bírnak, írni, olvasni tudásukat, jó erkölcsü magaviseletüket és vagyontalanságukat bizonyítványokkal igazolni képesek. Az ösztöndíjas növendékek bent az intézetben laknak s ottan élelmezést, mosást, fűtést és világítást díjtalanul kapnak.

II-szor. Havidíjas (kintlakó) tanulóknak.

Három-öt olyan, már nős, de 36 évesnél nem idősebb egyént, kik írni, olvasni tudásuk és jó erkölcsü magaviseletükön kívül azt is igazolni bírják; hogy ők már huzamosabb idő óta a szőlőművelés körébe tartozó munkálatokkal foglalatostkodtak. A havidíjas tanulók november, december, január és február hónapokra havi 30, az év többi hónapjaira pedig havi 40 korona ösztöndíjat kapnak.

Ösztöndíjas és havidíjas helyek elnyerésénél pécsi születésű és pécsi illetőségűek előnyben részesülnek.

III-szor. Saját költségű tanulóknak.

Negyven olyan 16-24 éves egyént, kik munkára alkalmas testalkattal bírnak; írni, olvasni tudásukat és jó erkölcsü magaviseletüket bizonyítványokkal igazolni tudják. A saját költségű tanulók havonta 6 korona tandíjat fizetnek s lakás és élelmezésről saját költségükön tartoznak gondoskodni.

Saját költségű tanulók felvétetnek úgy is, hogy havonta előre fizetendő 26 koronáért bent az intézetben lakást és teljes ellátást kapnak.

Felvételi kérvények f. évi szeptember hó 8-ig a városi vinczellér-iskola igazgatóságához, Pécs Ágota-utca 1. sz. nyújtandók be.

Kelt Pécsett, 1900. évi augusztus hó 10-én tartott tanácsülésből.

Pécs szab. kir. város Tanácsa

Ezen rovat alatti hirdetések ára
 10 szóig 40 fillér, — minden
 további szó 4 fillér.

APRÓ HIRDETÉSEK.

KISHIRDETÉSEK elfogadtat-
 nak a kiadóhivatalban és az
 elárúsító helyeken.

Lapunk **egyes számai** kaphatók és **kishirdetések** elfogadtatnak a következő helyeken:

Breisach Aranka,
 (tőzsde, Irgalmasok-utca 2. sz.)

Grosz József,
 (tőzsde, Jókai-tér.)

Gyimóthy Gyula,
 (fűszerkereskedés, Vásár-tér sarkán.)

Habler Anna,
 (tőzsde, Pécsi Takarékpénztár átellen.)

Herdlein-féle tőzsde,
 (Király-u. Lyceum-templom átellen.)

Kugler József,
 (fűszerkereskedő, Makár-utca)

Léhner Béla,
 (fűszerkereskedés, Korona-vendéglő.)

Molnár János,
 (fűszerkereskedés, Király-utca.)

Rözge István,
 (fűszerkereskedés, Bátor és Klimó-u. sark.)

Sipos János,
 (fűszerkereskedés, Pálya-utca.)

Özv. Tausz Vilmosné,
 (dohánytőzsde, Király-utca 1. sz.)

Legszebb névjegyek, meg-
 hívók és egyéb nyomtat-
 ványok Taizs József könyv-
 nyomdájában kaphatók.

Ugyanott **írószerek és pa-
 pirok** nagy választékban raktáron
 tartatnak.

Paradicsom 25 kgs. kosár
 2 korona, **buzdovány-körte** 5
 kgs. kosár 1 kor. **Csemege-szőlő**
 5 kgs. kosár 3 kor. **Sárga**
dinnye telelhető nápolyi, nagy-
 ság szerint 1 koronától kezdve,
 házhoz szállítva, kosár nélkül,

érés szerint rendelhető **Teleki**
Zsigmondnál siklósi-országút 29.
 szám.

Meyer-Lexikon, II-ik kia-
 das, 20 kötet, teljesen jó ál-
 lapotban, jutányosan eladó. —
 Cím a kiadóhivatalban.

Egy szoba és konyhából
 álló lakás kiadó Király-utca
 38. számú házban.

Szerény igényű fiatal özvegy
 rom. kath. nő gazdaasszonyi,
 esetleg anyahelyettesi állást ke-
 res. Cím a kiadóhivatalban.

Előfizetési árak:

Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · 10 > — >
Negyedévre · 5 > — >
Egy óra · 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.

hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Hadsereg és kisipar.

Pécs, 1900. augusztus 16.

Mikor a magyar delegáció a magyar ipar érdekében fölemelte gyöngye szavát s a hatalmas rájkrizminiszter előtt alázatosan könyörgött azért a hallatlan kegyért, hogy a dicső közös hadsereg ipari szükségleteit abban az arányban szerezze be magyar iparosoktól, a mely arányban Magyarország a hadiköltségek fedezéséhez hozzájárul, akkor a nagyhatalmu fő-főmandarin azzal torkolta le a könyörgőket, hogy ez lehetetlen, mert először a magyar ipar nem is képes a szükségletnek kívánt százalékát szállítani, másodsor pedig köszönjék meg a magyarok, hogy a hadsereg élelmi és takarmány szükségletének szállításánál a kvótaarányt meghaladó részletetést kapnak.

A magyar delegáció persze erre elhallgatott vakmerő kívánságával, mert habár meg is volt győződve, hogy az élelmi és takarmányszükségletből is csak azt a részt szerzi be a hadvezetőség Magyarországból, a melyet Ausztria már nem képes szállítani, mégis elfogadta azt az érvelést, hogy a magyar ipar olyan fejletlen, mikép a hadsereg ipari szükségletének kvótaszerű részét csakugyan nem tudná szállítani.

Pedig hát hogy ez az állítás éppen

séggel nem felel meg a valóságnak, azt kétségtelenül bizonyítja az a körülmény, hogy a magyar iparosok körében állandó a panasz, miszerint a hadsereg szükségleteinek beszerzésénél őket következetesen mellőzik s különösen a kisiparnak igazán csak kegyelem-morzszakat juttatnak, inkább porhintés kedvéért, mintsem a jogos igények kielégítésére. Már pedig ha a magyar iparosok nem élének abban a biztos tudatban, hogy a hadseregnek náluk tett megrendelése messze mögötte maradnak az ő termelőképességüknek, akkor lehetetlen lenne annyit panaszkodniok mellőztetésük miatt, mert bizony a falusi kőművesnek sem jut eszébe panaszkodni a miatt, hogy nem bízzák rá a fővárosi paloták építését.

A panaszok pedig különösen hangosak a kisiparosok körében és méltán, mert a hadvezetőség kiváló előszeretettel fordul a nagyvállalkozókhoz olyan cikkek beszerzésénél is, a melyek gyári nagytermeléshez nemcsak hogy kötve mincsenek, de előállításuk a kisiparos igénybevétele nélkül alig is képzelhető. Ilyenek: a bőrnemű szükségletek s a posztó ruhák elkészítése. A bakkancsot, csizmát, nadrágot, kabátot, köpönyeget bizony nem az a nagyvállalkozó csinálja, aki azok szállítására vállalkozik, de legnagyobb részt nem is saját műhelyeiben csináltatja, hanem kiadja a kisiparosoknak, persze olyan potom díjazás

mellett, hogy az, aki a kérdéses ruházati cikkeket tényleg megcsinálja, alig szerzi meg a betevő falatját arra az időre is, míg a munkával el van foglalva, a nagyvállalkozó pedig zsebrevágja a hadikincstártól a busás hasznót, csak azért, mert abban a szerencsében részesül, hogy a hadvezetőség urai ő benne biznak meg s nem azokban a szegény iparosokban, kik a munkát tényleg végzik.

Ezért a hazai ipartestületek kolozsvári kongresszusának megbízásából az ipartestületek központi bizottsága felterjesztéssel fordult a kereskedelemügyi miniszterhez, melyben arra kérték buzgó pátronusukat, hogy eszközölné ki a hazai kisiparnak a közös hadsereg és a magyar honvédség ruházati és felszerelési cikkeinek szállításában leendő fokozottabb részletetését. Kétségtelen, hogy Hegedüs miniszter a szívében viseli a magyar ipar föllendítésének sorsát s lehetetlen, hogy föl ne ismerje legyen azt a rendkívül fontos szerepet, melyet a magyar kisiparosság a mi zsenge iparunk körében betölt; mégis mikor arról van szó, hogy katonáéktól eszközöljön ki valamit ennek számára, hát az inába száll a bátorsága, mert hát a katona urak kurtán-furcsán szoktak elbánni a cibillel, ha mindjárt piros bársonyszékben ül is.

Legalább erre vall a kereskedelemügyi miniszternek az a leirata, melylyel

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Matróna-temetés.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irtá: Nikelszky Géza.

Gyönyörű majus elsején temették a költő édesanyját, azt az Istenben boldogult kegyes lelket, a ki nem csillogott, nem fénylett, mégis világitott kilencven éven át. Galamb volt a szíve, békésen tűrő a lelke, mint a kezes bárány, melyet Istennek ajánlott.

— Szébb halált már nem is adhat az Úr, mint a milyen az ő halála volt — mondogatták többen az egyszerű ravatal körül. Ritka ember, a ki ilyen szép életkort ér meg mindvégig tisztességben, becsületben, szeretetben. Hiszen még csak egy légynek sem tudott ártani az ő harminckét éves, tiszteletet követelő özvegyiségében.

Egyszerű református lelke örök követendő példa lehet az unokáknak, a dédunokáknak — és az egész falunak. Az ő boldogsága igazi boldogság volt; az ő lelke igaz kegyes keresztény lélek volt s az ő szíve azzal a szeretettel volt telve, a mely sokáig élteti az embert mások örömeire, mások tiszteletére . . .

Ahol az öreg Gergely, a félszeg nadrágos paraszt, a kit egyszerűen csak halálmadárnak neveznek, megjelenik, ott halott van

a háznál. Nem azért jár ő el a virasztókra, meg a temetésekre, mintha az ő buzgó énekléseért kilógna minden alkalomkor valamelyes innivaló és ennivaló, hanem azért, mert igaz felebaráti szeretetet érez mindazok iránt, a kiket az utolsó utra kötelességének tart elki-sérni. Ő az az igaz keresztény, a ki egyformán eljár minden temetésre, jó-rossz időben, akár szegényt, akár gazdagot temetnek, akár református, akár katolikus volt a megboldogult; maga különben a jó kálvinista egyház kebelébe tartozott.

Sok baj van szegény öreg miatt, hogy olyan hű szolgálja az Urnak, mert a templomban a térfi sorban az első helyet követeli magának, mely helyen a falu ünnyásabb kisasszonyai szeretnek ülni. És az öregnek bizony nagyon szakadozott és piszkos a ruhája, azonfelül nagyon különös a viselkedése. E miatt már szó lett téve a Nagytiszteletű úrnál, de hát az a dolgon csak annyit segíthet, hogy emberséges módon megkéri újból és újból az öreget, hogy üljön egy kicsit hátrább, mert a kisasszonyoknak be kell fogniok az orrukat, ha meg akarnak maradni egy paddal hátrább a helyükön. Mert az öreg Gergely mellett mindig üres a hely, akárhol van; de hát édes Istenem, mit csináljon az ember vele, nem dobhatja ki sem a maga. sem az Isten házából, mert csak olyan felebarát ő, mint akárki. Aztán meg az öreg nem igen emlékezik vissza a fogadására, hogy ezentul a maga sorában marad; ha a templomba beteszi a lábát, valami előre vonzza, hogy hallja jól a papot,

meg hogy vezesse az éneket. S ha egy kicsit el talál tévedni az ének a rendes medréről, olyan megvető szemrehányással fordul vissza az ének nótáját hátra igazítandó, melyet ő verssel együtt betéve jobban tud magánál a kántornál, a ki nem tudna tán egy zsolnárt se leorgonázni hangjegyek nélkül, hogy az igazhivők mintegy parancsnak engedve, félbeszakítják a hamis hangot és ő vele énekelnek.

Hát azért ő reá nagy szükség van a virasztókon, mert csak ő tudja az énekeket diktálni zsolnáros könyv nélkül, az pedig nagy haszon, mert nem kell a drága kelyhesfedelű könyvet használni és így nem rongyolódik. Egy zsolnáros könyvet úgy kell megbecsülni, hogy a fiu az apjától örökölhessen, mert abban vannak följegyezve a leghátulsó lapon a családban történt születések és halálozások s esetleg más, nevezetes, ritka megjegyzések — mint például Csokonay jövendölései, vagy valami nagy szerencsétlenség, öröm, kár, házasságkötés, saskajáros, tűzveszedelem, stb. . . .

A vén Gergely diktálja most is az énekszöveget s utána nyomban rá is kezdi az ő érces, valamikor jó hangján: »Jézus, ki a sirban valál, általad megtört a halál! Az élet pedig feltámadott, mert Szent Tested meg nem rothadt!« »Oszoljatok kétségeim, Változzatok félelmeim; Mert látom Jézus példájából, mi lehet a holtak porából!« Aztán szépen énekelik utána. Minden sort diktandó után és az öreg elhúzza a végét minden sornak, remegtetve hangját a következő diktandóig. A sorok sóló bevezetését különben a legszebb

az ipartestületek központi bizottságának a föliratokra válaszol. Elmondja ebben Hagedüs, hogy a közös hadügyminiszter és a magyar honvédelmi miniszter közöttük vele azt az álláspontot, melyet a hadsereg szállítások dolgában egyetértően elfogalnak s a mely abban csúszosodik ki, hogy **a kisipart a bőrnemű szükségletekben az eddiginél magasabb arányban részesíteni, a posztó ruhák elkészítésében pedig határozott hányad szerint részeltetni hadkészültségi tekintetek miatt nem hajlandók.**

Azt a meghatározó egyetértést, a mely ebben a gyönyörű elvben egyesíti a rájkrixminisztert a mi honvédelmi miniszterünkkel, ez utóbbi mégis egy kissé röstelni látszik, mert míg a közös hadügyminiszter katonás rövidséggel jelenti ki hogy a kisipar ne alkalmatlankodjék nála, mert ő nem ad neki többet az eddigi kegyelem morzeánál, punktum; addig a magyar honvédelmi miniszter ígéretet tesz, hogy a ruházati cikkek szállításánál **előnyben részesíti majd azokat a vállalkozókat, akik minél nagyobb százaléknak a kisiparosok által leendő elkészítésre kötelezettséget vállalnak.**

Azzal vigasztalja tehát a szegény kisiparosokat, a mi miatt éppen fölajdulnak, hogy t. i. nem kapnak közvetlen megbízást a szállításra, hanem **ki lesznek szolgáltatva a közvetítő nagyvállalkozók szilpolyozásának.** Arra ugyan nem nagyon kell kötelezni a nagyvállalkozót, hogy a szállítandó ruházati cikket minél nagyobb százalékban kisiparosok által készíttesse. Megteszi ezt külön kötelezés nélkül is, mert sokkal nagyobb hasznot rakhát zsebre, ha a különben munkához egyáltalán nem jutó szegény kisiparosokkal készítetteti a szállítandó cikket potom összegre leszorított díjazás mellett, mintha arra köteleztetnék, hogy vállalkozásának megfelelő nagy műhelyeket rendezzen be és rendszeren

fizetett saját segédmunkásaival készíttesse el azt, a minek szállítására vállalkozott.

No de hát katonákkal okoskodni nem lehet, ha egyszer már a fejükbe vettek valamit s azért Hagedüs miniszter is tanácsosnak látta szép csendesen visszavonulni, vagy mint leiratában mondja: **„ezen határozott állásfoglalással szemben céltalannak tartom éppen most újabb tárgyalást kezdeni, mely előreláthatólag nem vezetne eredményre.”**

Dehogy is merné megmondani a kereskedelmi miniszter a fő főgenerális uraknak, hogy a kisiparosok mellőzésének a „hadkészültségi tekintetekkel” való megokolása nem egyéb üres szemfényvesztésnél, mert hisz a nagyvállalkozó által szállított ruházati cikket is kisiparosok készítik, a különbség mindössze csak az, hogy most a hasznot a vállalkozó fölözi le, míg a kisiparosok kérelmének teljesítése esetén nagyobb rész jutna belőle azoknak, akik a szállítandó cikkek elkészítésével tényleg fáradoznak.

Tudják ezt igen jól a hadvezetőség-nél is, esakhogy kényelmesebb dolog ám egypár nagyvállalkozóval simán leszámolni, mint ezer meg ezer kisiparossal, vagy ipari szövetkezettel bajlódni. Innét az a nagy határozottsággal való állásfoglalás a kisiparosok ellen.

Hirek.

Pécs, 1900. augusztus 16.

Angyal libák.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol; tul a Dunán, tul a Tiszán; messze-messze földön, még az operenciás tengeren is tul, lakott egyszer egy nagyon szegény özvegy asszony.

Kicsi házikóban, nagy szegénységben éldégtél három leánykájával. Reggeltől estig dol-

hangu hívőnek kellene cselekednie, de hát az öreg cantus praesesi jogával élve, túl énekel minden elnyujtott hangot, hogy az övé legyen a legutolsó . . .

A matrona pedig jóságos szelid vonásokkal alszik csendesen a szemfedő alatt a feketére festett fenyőfa koporsóban s úgy tetszik, mintha csak most aludt volna el az igaz, az álomba ringató zsolozsma hatása alatt, mint a hogy a hitben megvénhedtek a templomban elszunyókálnak a predikáció alatt az egyedüli igazságot helyeslő bólogatásokban. Az egyszerű papiasszony, a kinek a férje még harminckét évvel ezelőtt engedelmes, hű szolgálója, jóságos pásztora vala a népnek, mintha láthatatlanul alakuldené a mennyekből az ő lelkét a virrasztóknak, hogy azt az Úr közvetlen szolgálatában megkönnyebbülve, megtisztulva lássák és érezzék; valami jóleső nyugalom, a végekkel való megalkuvás száll alá a gyászolók lelkeire.

— Legyen neki könnyű a föld, az Ég kegyelmes, irgalmas; és legyenek az emberek örökre hálások emlékezete iránt — mondta a káplán, a ki segített címezni a particédulákat a szomszédos szobában, a hol a bor volt, meg a harapnivaló, hogy a virrasztás elszívelhetőbb legyen. Ártalmatlan valami ilyenkor az a pár pohár bor; csak épp azért van, mert szükséges az éjszakázáshoz. Okkal-móddal él vele ilyenkor az ember. A káplán ur meg éppen csak nyalogatja a pohár tartalmát, mert holnap ki kell tennie magáért. Gergely bácsinak külön pálinkát kellett hozatni, mert

ő ilyenkor sem iszik mást. A szünetek alatt aztán el is térnek egy kicsit a tárgytól a virrasztók s a gazdalkodás, meg más egyéb is szóba kerül. A vén Gergely pedig szomorúan bizonygatja, hogy bizony nagyon csunya is az a berugás, (ő szegény ritkán volt teljesen józan!)

— Emlékszem — mondta később szavahihető hangon — hogy egyszer egy gyermek fölött virrasztottunk. Sugy hajnal tájban, a mikor már felhagytunk az énekléssel, az urak hozzá fogtak kártyázni, persze, el voltak ázva. Nemsokára aztán úgy összevesztek azon a bolond kártyán, hogy dulakodni kezdtek. Anyira ment a dolog, hogy a ravatalt felborítottuk s a szegény kis gyermek kiborult a koporsóból s a földre zuhant . . . Ugy rugták szegénykét vissza . . . Pedig urak voltak, még pedig rokonságbeliek . . . Persze szörnyen resteltek másnap a dolgot, de hát mégis csak kiszivárgott a tettük . . .

Mánap megérkezett a fia is, a poeta, a ki urimódban él odafenn a fővárosban. Finom a keze, fakó az arca, már bizony kezd szürkülni a szakálla, meg a haja. Felvitte volna magához már többször az édes anyját, de az öreg asszony nem kívánczozott ki a falujából, a hol a férjét, az áldottemlékü papot eltemette, hadd temessék őt is melléje. Nem volt neki abban a fényes, zajos világban semmi keresni valója, az ő egyszerű puritán-ságával nem jól érehte volna ott magát. Csak hadd éljen ott a fiam, ha foglalkozása oda szólítja, boldogan, megelégedetten. Nincs neki ott

gozattak, de bizony így is csak alig-alig tudták megkeresni a mindennapi kenyeret.

Egyik nap, a legnagyobbik leány Juliska csak oda áll édes anyja elé és azt mondja: — Édes anyám! Elég nagy vagyok már, Isten segítségével tán megbírnám keresni a magam kenyerét. Ha megengedi, én bizony beállnék valahova szolgálatba.

Nagyon sajnálta a szegény özvegy asszony a legnagyobbik leányát, de mit volt mit tenni, csak eleresztette.

Ment, mendegélt a kis Juliska; kilenc falu, kilenc ország határát is bejárta már, még sem talált szolgálatra.

Nagyon elbusulta magát, de csak tovább ment. A mint ment mendegélt, egyszerre csak egy öreg asszony állt előtte.

Juliska illedelmesen köszöntött.

— Jó napot, öreg néni;

— Fogadj Isten, hugom! Honnan, meddig?

— Én bizony onnan hazulról jövök s szolgálatot keresnék.

— Azt e? Akkor csak mindjárt maradj nálam. Van egy liba falkám, azt kell minden reggel a legelőre hajtandó. Ha elindulnak, ne tereld őket se előre, se hátra, se jobbra, se balra, csak a merre ők vezetnek, te mindig a nyomukban járj. Adok egy kis kosárkát, abban mindennap hozol haza egy csomót abból a fűből, a miből a libák legelnek; meg egy kis csutorát, ebben meg abból a vízből hozol, a miből a libák isznak. Mert akarom tudni, hogy micsoda fűvet esznek és micsoda vizet isznak az én libáim. Az esztendő nem tart nálam tovább három napnál, így hát könnyen megszolgálhatsz.

Juliska kettőt se gondolt, hanem beszegődött. Megfogadta az öregasszonynak, hogy minden úgy lesz, a mint ő mondta.

Másnap hajnalban kihajtotta a libákat legelni. A libák szép lassacskán, libasorban balagtak a legelőre, csak egy szegény kis sánta liba maradt el, mindig csak oda dörgölődött a kis pásztorkányhoz.

Juliska csak türte egy darabig, de végre is megharagudott a sánta libára, hogy mindig elmaradt a sorból s jól megverte.

Nemsokára egy széles folyóhoz értek, a melyen egy keskeny, rozoga hid vezetett át. Nem volt ennek a hidnak se deszkája, se karfája, de a libák azért szép egysorjába csak átmentek rajta. Juliska azonban nem mert a hidon átmenni.

Nem sokat gondolt a libákkal, lefeküdt

rá, nyugre szüksége; én már csak ebbe a világba való vagyok! . . .

Ott áll a ravatal előtt, mintha oda cövekelték volna. Jóságos, ideális tekintete ott függ az édes anyja viaszos arc-élén. Isten tudja, hol kalandoznak egy pillanat alatt gondolatai az emlékek között, a melynek központja az az annyiszor megénekelte matrona, akitől szívet örökölte, aki költővé avatta, aki édes anyja volt. S ahogy úgy nézi azokat az örökre lecsukott szemeket, a zárt ajkakat, egyszerre nehezül reá a nehéz gondolat, mintha csak most ébredne tudatára, hogy az édes anyjának a hült teteme van előtte, összefut a szemei előtt minden, feje ziháló hatalmas mellére horkan és hangos zokogásba tör ki.

De sok szem várta is már a hatást.

A sok vén asszony mind ott állt körülötte feketében, régi ismerős mindmegannyi, akik szeretik a sirást, meg a szomorúságot, mint hozzájuk már leginkább illőket. A csendes zokogást aztán hangos sóhajtsókkal fokozzák; majd csendesen susogják egymás között:

— Hát mégis eljött a fia!

— Hejh, de szép, be derék fia is van.

— Ilyen temetés emlékezet óta nem volt nálunk, mint a milyen ez lesz.

— Istenem! de szép is így meghalni!

— Istenem! de szép is, a kinek ilyen fia van!

Aztán csendesen megered az ő könyök is. Mert hiszen különben is sirni illik, valahányszor csak új ismerős jön a halottas ház-

a folyó partjára, aztán, mint a ki legjobban végezte a dolgát, elaludt.

Este felé csak arra ébredt fel, hogy a libák szép sorjában visszajönnek a hidon s hazafelé tartanak.

Juliska nagyon megijedt, micsoda füvet tegyen a kosárkába, micsoda vizet a csutorába, mivel hogy a libák sem nem ettek, sem nem ittak egész nap. Kapja magát, letép a legelőn egy csomó füvet, azt beteszi a kosarába, a kulacsot tele merete a folyó vizével, azután csak mendegélt a libák után.

Otthon kérdezi az öreg asszony:

— Megjöttél édes lányom a libákkal? Hadd lám, milyen füvet ettek, milyen vizet ittak?

A pásztorleány oda adta a kosarat, meg a csutorát. Az öreg asszony csak nézi, nézi, azután megcsóválta a fejét és azt mondta:

— Jaj-jaj, édes lányom, te nem abból hoztál, a mit ezek ettek, ittak. Holnap jobban vigyázz rájuk és abból hozzám.

Julis másnap megint csak úgy tett. Az öreg asszony csak nézi, nézi, azután megcsóválta a fejét és azt mondta:

— Jaj-jaj, édes lányom, te nem abból hoztál, a mit ezek ettek, meg ittak. Holnap jobban vigyázz rájuk és abból hozzám.

Juliska harmadnap is csak úgy tett, mint a két első. Este a mikor haza érkezett a libákkal, azt mondta neki az öreg asszony:

— Jaj-jaj, édes lányom, már megint nem abból hoztál, a mit ezek ettek, meg ittak, de sebaj, letellett a hárcm esztendő, már most megadom a béredet. Mit kívánál hát: egy szakajtó aranyat-e, avagy boldogságot?

Juliska nem sokat teketóriázott, hanem azt mondta:

— Adja csak ide néni azt az egy szakajtó aranyat.

Az öregasszony fölhozott a pincéből egy szakajtó aranyat és beleöntötte Juliska kötényébe.

A leány megköszönte a szakajtó aranyat s elindult hazafelé. Egy erdő szélén nagyon elfáradt, álmos is volt, hát lefeküdt. Hamarosan el is aludt.

Arra ment egy vándorló legény, meglátta az alvó leányt, mellette a kötény aranyat,

hoz, a kinek az utolsó napokat, órákat illendően kell elreclálni.

A régi módi egyszerűen parádés református temetések, a maguk érthető szertartásukkal, úgy hatnak az ember lelkére, mint valami magyar heroikus világról szóló krónikás könyvek, verses énekek, primitív epitafulumok és argumentumok a maguk naivságában és írásmódjában. A reformátusoknál, a hol még ma is minden ember pap szükség esetén, olyan szegényesnek, olyan semmit mondónak tetszik külsőleg az ember végtisztessége; pedig olyan megható és olyan tartalmas az, ha megismeri az ember.

Nézzén csak meg a városban élő ember egy falusi temetést, a hol nincsenek pompás gyászokcsik, de még csak egy sincs, mert nincs rá szükség, akkor bizonyára poétikusnak fogja találni.

A háznál minden férfi személynek a káplárra fekete gyászfátyolt tesznek, hogy úgy vegyen részt a menetben.

Az udvarra helyezték a káplán mondott a boldogult lelki üdvéért imát, majd rövid beszédet. Aztán falusi emberekből álló kántus bucsuztatta el a matrónt. És ezzel belett fejezte a háznál való szertartás. Az iskolás gyermekek, a kik a közönséges halottas énekeket éneklék, az utcán előre mennek a kántorral és a káplánnal. A koporsót emelő rudakon a jó szomszédok — s ha vannak, a házbéliek is — viszik ki az utcára. Az utcán a kántus, falusi dalárda, a ház előtt újra énekel, hogy elbucsuztassa a boldogultat a jó szomszédoktól, az utcabéliektől, kikkel a ha-

csendesesen odament hozzá és ellopta az aranyat de mindes-mind.

Mikor Juliska felébredt s észrevette, hogy az aranyát mind ellopták, nagy busan kullogott haza. Ráadásul az édes anyja jól megszidta.

Most már a középső leány, Mariska ment el szolgálatot keresni, de az épen úgy járt, mint Juliska.

Szomorkodott szegény özvegy asszony, honnan szerezzen annyi kenyeret, hát amint sirt, ritt, csak elibe áll legkisebbik leánya, Annuska és azt mondja:

— Ne sirjon már édes anyám, elmegek én szolgálalni, majd okosabb leszek én, mint a két testvér néném.

Nagyon szerette a szegény özvegy asszony a legkisebb leányát, de mit volt mit tenni, eleresztette.

Szegény Annuska ment-mendegélt; kilenc falun, kilenc ország határát már mind bejárta, még sem talált szolgálatra. Nagyon elbusult már, de csak ment tovább. Egyszer csak egy öreg asszony állt előtte. Annuska illedelmesen köszöntött:

— Jó napot, öreg néni,
— Fogadj Isten, hugom, hát honnan, meddig?

— Szegény édes anyámnak még a betevő falatja sincs meg, én bizony segíteni szeretnék nyomoruságos életén s beállnék szolgálatba.

— Látom, hogy jó leány vagy, — mondta az öreg asszony, — ha nálam maradsz, szívesen megfogadlak. Van egy liba falkám, azt mindennap kihajtod a legelőre; ha elindulnak, ne tereld őket se előre, se hátra, se jobbra, se balra, csak a merre ők vezetnek, te mindig a nyomukban járj. Adok egy kis kosárkát, abban mindennap hozol haza egy csomót abból a fűből, amit majd a libák legelnek; meg adok egy kis csutorát, ebben meg abból a vízből hozol, amiből a libák isznak. Én majd minden este megnézem, hogy micsoda füvet ettek, és micsoda vizet ittak az én libáim. Az esztendő nem tart nálam tovább három napnál, hát könnyen megszolgálhatsz engem. Értetted?

— Igenis értettem, édes néni és ha megfogad, én bizony megmaradok.

lott még életében együtt nőtt fel, összetörődött.

— Ugy sirtak a szomszédok — arra a pár percre hazamenve — az utcaajtóban, hogy nem fogják őt többé látni soha. Megható volt ez a jelenet.

Aztán a halottat a templomba vitték föl izmos férfiak koronkint s majdnem egykoru öregek. Mert faluhelyen az a szokás, hogy mindenki vigye egy pár percig a megboldogultat utolsó útjára, a ki csak ismerte, hogy nyugodt legyen a lelke, miként ő is vitte utolsó nyugvó helyére. És ennek a régi módi, primitív gondolkodásu hívő lelkek sokat tulajdonítanak. Mert azzal mutatja meg minden ember, hogy nem volt a boldogultnak ellensége, vagy ha volt, hát megbocsátott, hogy megfogja ő is az emelő rudat. — És a halott is megbocsát mindazoknak, a kik ellenségei voltak, ha segít a kivételben.

A koporsót a templomban a középre helyezik minden koszorúval együtt. A templomban nem fért el a közönség, azért hát kívülről hallgatták a gyászbeszédet, melyet maga a nagyiszteletű ur tartott, a »Jövel szentlélek Uristen« pár versének elénekzése után. A gyászbeszéd arra való volt, hogy a boldogult nagyiszteletű asszonyt, mint buzgó, kegyes kere ztyén nőt, az Urnak alázatos szolgáját, a ki »nem csillogott, nem ragyogott, nem fénylett, mégis világított« — elbucsuztassa az egyháztól s a telebarátoktól. Végül rövid életrajzi adatokat olvas föl, miután a gyászoló fiut s a rokonokat s a gyülekezetet vigasztaló igazsággal látta el. A kórus ismét énekel s azzal vége a templomi szertartásnak.

Most a halottat négy idősebb asszony viszi ki a templomból, a kik legközelebbi is-

Másnap, hogy a libákat kihajtotta, hát az a kis sánta liba, a melyiket testvérei megverték, megint hátra maradt. Annuska megsajnálta a sánta libát, simogatta, cirógatta, aztán fölvette az ölébe és úgy vitte.

Amerre a libák mentek, Anuska mindig a nyomukban volt és azt dalolgatta:

Árva vagyok árva,
Én vagyok az árva,
Áldja meg az Isten,
Ki az árvát szánja.
Buval és bánattal
Élem világomat,
Buval terítették
Az én asztalomat.
Majd felhozza Isten
A szép fényes napot,
S felteríti Isten
A sok szép csillagot:
Hadd rakhasson minden
Szegény jó asztagot.

Mikor a folyóhoz értek, a libák csak átballagtak a hidon, de Annuska nem mert a rozoga hidra lépni.

Amint gondolkodott, hogy mint mehetne a libák után, hát teremtő Isten, a kis sánta liba csak megszólalt:

Ne félj édes pásztorom,
Által megyünk a hidon,
Én majd elől, te utánam,
De jól fogd meg a két szárnyam.

Annuska megfogadta a libácska tanácsát, megtogta a libácska szárnyát s nagy vigyázva, szerencsésen át is ment a hidon.

Nagyon csodálkozott Annuska azon, hogy a libák mentek-mentek, mindig mentek, de se nem legeltek, se nem ittak.

Nagysokára elértek egy barlangba. A barlang előtt a libák megrázták magukat s egyszerre egy szép angyallá változott mind-egyik.

A kis pásztor leányka csak ámult, bámult.

A libákból átváltozott angyalkák szép sorjában belépkedtek a barlangba, ott volt egy oltár, az elé letérdeltek.

Egyszerre jött egy nagy, tehérszakállu pap s megádoztatta a kis angyalkákat borral és ostyával. Annuska is odaterdelt a sorba, az is kapott ostyát és bor. De nem ette meg az ostyát és nem itta meg a bort, hanem az

merésében állottak hozzá. Szekerre akarják tenni a koporsót, de az asszonyok nem engedik. Ragaszkodnak a szokáshoz, hogy ők is vihessék.

Ezután tehát többnyire asszonyok viszik a koporsót addig, a mig bírják, vagy a mig más vinni nem akarja. Mert könnyűnek kell lenni a halott-tetemnek, ha jó, igaz ember viszi.

Egy kis görbe asszony is az emelő rudhoz állt:

— Én vétettem neki egyszer életemben, hadd vigyem én is! Megnyugszik legalább a lelkem, hogy teljesen megbocsátott.

Vitte is egy pár pillanatig, de nehéz volt neki, meri nagyon gyenge teremtés volt már szegény. De azért nem nyugodott a lelke, mig még egyszer meg nem próbálkozott vele. Akkor aztán már könnyebb volt, a mi olyan jól esett a szegény öreg asszonynak. Hiszen őt is megfogja tán egy pár ismerőse, ha utolsó útjára viszik.

A falu végén a menet megint megállt és elbucsuztatta a kántus a matrónt a falutól is.

A temetőben aztán a káplán gyászimája, kántor és a gyermekek újabb éneke után örök nyugalomra, a földnek adták át a matróna földi mulandó részeit és mindenki dobott rá egy göröngyöt, a hogy ez ma is általában mindenütt szokás. A koszorúkból pedig mindenki vitt haza egy-két levelet, virágot magának, hogy az a megboldogulttal haláláig emlékeztesse.

Igy temettek el egy tisztas matrónt nem is olyan régen arra mifelénk egy faluban, aki életében »nem csillogott, nem fénylett mégis világított«, a nagyiszteletű ur szavai szerint s aki egy ismert költőnek az édes anyja volt.

ostyát beletette kosarába, a bort meg a csutorába.

Mikor mindnyájan megáldoztak, sorba mind kimentek a barlangból, megrázkódtak s ujra libákka lettek.

Már esteledett, hát hazafelé indultak. A rozzant hidon ismét a kis sánta liba segítette át Annuskát. Mikor haza értek, így szólt az öreg asszony:

— Megjöttél, édes lányom? hoztál-e a fűből, meg a vízből, amit a libák ettek, meg ittak?

— Jaj, édes néni, — felelt Anuska, — nem libák azok, hanem angyalkak. Aztán elbeszélte, hogy mit látott és oda adta az öreg asszonynak a kosárkát, meg a csutorát, hogy olyat ettek és ittak a libák, mint ami azokban van.

Az öreg asszony nagyon megörült és azt mondta:

— No, kis hugom, látom, hogy te derék, becsületes leány vagy. Hűségesen megszolgáltál, most válaszs: egy szakajtó aranyat kérsz-e bértül, vagy boldogságot?

— Isten látja lelkemet, édes öreg néni, — felelt Annuska — a szakajtó aranyat is szeretném, mert nagyon szegények vagyunk, de én mégis csak a boldogságot választom.

— Jól választottál édes lányom. Mivel te a boldogságot többre becsüled a szakajtó aragnál, hát boldogságot is adok, meg aranyat is.

A kis Annuska boldogan ment haza édes anyjához.

Nagyon megörült a szegény özvegy asszony a sok aragnak, de még jobban a boldogságnak. Vettek házat, földet, tehenet és nagyon, de nagyon boldogan éltek.

Ha meg nem haltak, tán még most is élnek.

Ha szót fogadtok apikának, anyikának, a jövő csütörtökön ismét meselek. Addig is, Isten veletek.

Napirend 1900. augusztus 17-én.

Naptár: péntek aug. 17. — Róm. kath.: Liberát. — Prot.: Auguszt. — Görögkel.: (aug. 4.) Hét vértanu. — Zsidó: Ab 22. — Nap két 4 órakor; nyugszik 7 óra 6 perckor. — Hold két 10 óra 46 perckor; este; nyugszik 12 óra 10 perckor délelőtt. Hold utolsó negyede 1 óra 3 perckor délután.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó hőemelkedés várható jelentékeny csapadék nélkül.

— **(Pécs a királynak.)** A város színeit viselő következő meghívót bocsájtotta ma ki a polgármester: »Pécs sz. kir. város törvényhatósága felséges Urunk, királyunk születésnapja 70-ik évfordulója alkalmából 1900. évi augusztus hó 18-án d. e. 11¹/₂ órakor *diszkygyűlést* tart, melynek tárgya: Polgármesteri indítvány Ó császári és apostoli királyi Fölségéhez üdvözlő és hódoló felirat intézése iránt. Pécs, 1900. évi augusztus 15-én. Majorossy Imre, s. k. polgármester. « A szombaton tartandó Te Deumra a következő meghívót adtak ki: »Tisztelt bizottsági tag Ur! Van szerencsém értesíteni, hogy szeretett királyunk születése napja 70-ik évfordulóján 1900. évi augusztus hó 18-án d. e. 8¹/₂ órakor a székesegyházban ünnepélyes »Te Deum«, 9¹/₂ után pedig a többi hitfelekezeti imaházban hálaistentisztelet fog tartatni, a melyeken való lehetőleg megjelenésre tisztelettel felkérem. Pécs, 1900. augusztus hó 15-én. Majorossy Imre s. k. polgármester. «

— **(Nagyboldogasszony.)** A tegnapi nagy ünnep alkalmával a székesegyházban az ünnepélyes szent misét délelőtt kilenc órakor Troll Paul. Ferenc választott püspök, nagyprépost pontifikálta fényes segédlettel. Az ünnepélyes szent mise után *Résbányay* József dr. joglyceumi tanár lépett a szószékbe s tartott magas röptű beszédet az ünnep jelentőségéről, Nagyboldogasszonyról, a magyarok patronájáról. A város többi templomaiban

illetve plebániáiban a rendes időben tartattak meg az ünnepélyes istentiszteletek.

— **(Személyi hírek.)** *Tormay* Károly, Baranyavármegye alispánja Mohácsra utazott, hogy ott a védgát építési munkálatokat arlejtés útján biztosítsa. — *Forray* Valér tb. főszolgabíró nejével Abbaziába utazott hosszabb tartózkodásra.

— **(A Zsolnay-szoborra)** a pécsi kereskedelmi- és iparkamarához érkezett adományokról XIV. kimutatás: A XIII. kimutatás összege: 2791 kor. 46 fill. Baranya Sellyei ipartestület gyűjtése 25 kor. Baranya-Sellyei Kasino egyesület 12 kor. 50 fill. Csornai ipartestület 8 kor. 60 fillér. Összesen 2837 kor. 56 fillér.

— **(Főispáni ebéd.)** Lapunk legutolsó számában közöltük a király hetvenedik születésnapja alkalmából tervezett ünnepségek sorrendjét, a mihez hozzá kell még tennünk, hogy *Fejérváry* Imre br. dr. főispán e napon a Nemzeti Kaszinóban a hatóságok fejeinek ebédet ad.

— **(Halálosok.)** *Batting* Emilia tegnap (szerdán) d. u. fél 6 órakor elhunyt élte 41-ik évében. Temetése augusztus 17-én d. u. 5 órakor fog végbemenni a Fehérváry-utca 21. sz. gyászaházból a budaikülvárosi temetőbe. A gyászmise augusztus 18-án d. e. 7 órakor lesz megtartva az Ágostontéri plebánia templomban. — *Bertalan* Alajos, kegyes-tanítórendi aldozópap, a rend tiszteletbeli kormánytanácsosa, a fehérvári javadalmak kormányzója, a Ferenc József-rend lovaja, Somogyvármegye törvényhatósági és közigazgatási bizottságának, valamint állandó választmányának választott, a somogy megyei gazdasági egyesület tagja és a kaposvári halászi társulat alelnöke, augusztus 13-án 57 éves korában hosszú szenvedés után elhunyt Mernyén. — Dr. *Klein* Jakab dombóvári rabbi felesége hosszas szenvedés után meghalt. Az elhunyt urnót nagy részvét mellett temették el tegnapelőtt a dombóvári zsidó temetőbe.

— **(Esztergom ünnepe.)** A magyar katolicizmus kilencszázéves jubileuma emlékére Esztergomban tegnap tartott országos ünnep alkalmából az ország hercegprímása mondta a bazilikában az ünnepi misét. A hercegprímásnak fényes segédletében két püspök asszisztált, a váci püspök és *Hetyey* Sámuel, pécsi megyéspüspök. A hivatalos »Budapesti Közlöny« nem hivatalos részében tegnap a következő sorokban emlékezett meg az esztergomi nemzeti ünnepről: »Magyarország bibornok-hercegprímásának székhelyén, Esztergomban, a mai napon, augusztus hó 15-ikén, a főmagasságu és főtisztelendő bibornok, hercegprímás és érsek ur vezetése alatt nagy egyházi fényvel tartatik meg a kereszténység hazánkba történt behozatalának és a magyar királyság megalapításának kilencszázéves jubileuma, amelyen Ó császári és apostoli királyi Fölségét *Frigyes főherceg* ur Ó császári és királyi fensége képviseli. A magyar királyi kormány részéről megjelentek: *Szell* Kálmán miniszterelnök, *Lukács* László pénzügyminiszter, *Wlassics* Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter, *Darányi* Ignác földmívelésügyi miniszter és *Plósz* Sándor igazságügyminiszter. «

— **(Honvédeink nagygyakorlata.)** A pécsi 19-ik honvédegyezred holnap (pénteken) indul a nagygyakorlatra Veszprém megyébe. Szombaton Pécsvaradon, vasárnap Bonyhádon lesznek s itt találkoznak az ezred kaposvári zászlóaljával. Szegzárdon és Sarbogárdon át érkeznek Székesfehérvárra s onnan Veszprémbe. Honvédeink jövő hó 8-án jönnek haza Pécsre.

— **(Bizottsági ülés.)** A város közegészségügyi bizottsága holnapután (szombaton) délután 3 órakor ülést tart a városháza közgyűlési termében.

— **(Villámcsapás.)** A köröcsényei pusztán egy minapi nagy vihar alkalmával

beleütött a villám a káptalani uradalom tulajdonát képező asztagba s az így támadt tűz az asztagot elpusztította. A kár azonban már meg is térült, mert a leégett asztag a »Magyar gazdák biztosító Szövetkezeté«-nél lévén biztosítva, rövid negyvennyolc óra alatt a szövetkezet a kárt kifizette, így bizonyítván be az e téren ritkán tapasztalható eljárással, hogy — gyorsaság nem boszorkányság!

— **(A gazdasági tanácsos nyugdíjazási ügye.)** *Herbert* János, gazdasági tanácsos nyugdíjaztatása ügyében tudvalevőleg a városi közgyűlés május 25-én *Piacsek* Gyula, *Perls* Ármin dr., *Kindl* József, *Erreth* János és *Krasznay* Mihály tagokból álló bizottságot küldött ki a gazdasági tanácsnok szolgálatképtelenségének megvizsgálására. E bizottság holnap (pénteken) délután 3 órakor ülést tart a városházán.

— **(Felakasztotta magát.)** Ma reggel özv. *Kovacsics* Jánosnének siklósi-utca 9. szám alatti házában az istállóban felakasztva találták *Losonci* János kocist. A rendőrség részéről konstatáltatott, hogy az életunt ember még az éjjel felakasztotta magát s hulláját kivitték a budaikülvárosi temető halottasházába. Az öngyilkos kisharsányi születésű, 48 éves volt; egy leánya van férjével Siklóson s még az anyja is él valamelyik faluban. *Losonci* János szorgalmas, rendes ember volt, de megunhatta az életet egyedüllétében, a mihez az is járult, hogy a napokban meglopták, elvivén ruháját és pénzét. Efeletti elkeseredésében lett azután most öngyilkossá. Pár forintnyi készpénzét és zsebóráját megtalálták nála s az öngyilkosság kétségtelen lévén, nem fogják felboncolni, hanem holnap eltemetik.

— **(Gyerekek tolvajszövetkezete.)** Tegnapelőtt hajnalban a rendőrség a vasuti állomáson rajtacsiptett egy fiatal suhancot, a mikor *Rosenfeld* Jenő, anyagkezelő lakásába egy ablakon át behatolt s onnan ruhát, cipőt és egy zsebkést ellopott. — Az elfogott betörő gyereket vallatóra fogták s kitűnt, hogy még hat társa van, kik valóságos tolvajszövetkezetet alkottak. Volt tolvajspjuk és egész csomó álkulcsuk. *Sárkány* Ármin rendőrkapitány tegnap alkonyattájban mind a hat jómadarat elfogta az állatsereglet előtt a buza-téren s azok csakhamar egész csomó lopást ismertek be. Ők követték el a Türr-féle gözmalomban történt betörést; loptak a püspökertől gyümölcsöt, *Rosenfeld* vasuti anyagkezelőnél háromizben követték el lopást; *Angyal* Samu király-utcai kirakata elől női kelméket emeltek el; *Wagner* József kalapostól kalapokat loptak s végül a király-utcai nagy trafikba nappal, mikor az üzletben vevőközönység is járt, hátulról behatoltak s az ellopott szivart a réten elásták. Azonban más suhancok meglesték ezt s ezek meg ellopták a szivarokat a rejtkehelyről. A banda ellen folyik a további vizsgálat.

— **(Generale capitulum Pécssett.)** Ma délelőtt a helybeli szent Ferenc-rendi szerzetes rendházban generale capitulum volt, melyen résztvett *Tamás* Alajos, a Kapisztrán szt. Jánosról nevezett szt. Ferenc-rendi tartomány jelenlegi főnöke, a ki már napok óta Pécssett időzik, részt vett azon *Lauber* Alajos is, a szt. Ferenc rend Rómában székelő generálisa, ki ma érkezett Pécsre, a két generálison kívül négy — úgy nevezett — definator, kik közül kettő a pécsi rendház tagja: *Angyán* Aurél gárdián s *Eger* Zsigmond, továbbá a generális és provinciális titkárai is. E gyűlésen a rendet egyedül érdeklő s annak szorosán belügyeire vonatkozó ügyeket tárgyaltak, így a tartomány személyzeti változásait, továbbá, hogy hol nevelje a provincia a noviciusokat, filozofusokat s teológusokat. Bővebb kimutatást a mai gyűlésről s annak eredményéről maga a rend fog adni annak idejében.

— **(A képes-levelezőlapok megrendszabályozása.)** A kereskedelemügyi magyar királyi miniszter a levelezőlapoknak

képekkel diszitése s árumintákkal terhelése tárgyában a következő rendeletet adta ki: »A belföldi forgalomban, valamint a magyar német és magyar-osztrák csereforgalomban ezentúl a levelezőlapok hátsó lapjára képek vagy diszitmények ragaszthatók, de csak oly módon és mérvben, hogy ez által a levelezőlap nyílt-levelezés jellege csorbát ne szenvedjen. E képek, diszitmények stb. ennél fogva egész terjedelmükben ragasztandók a levelezőlapra, úgy, hogy azzal egy tartós egész képezzenek. Árumintákat vagy oly tárgyakat, melyek nem diszitmények, a levelezőlapokhoz mint ilyenekhez tűzni vagy erősíteni ezentúl sem szabad, mert azon levelezőlap alaku küldemények, melyekhez ily tárgyak vannak tűzve, vagy a melyeken a felragasztott vagy feltűzött tárgyak védő lemezekkel (celluloid stb.) vannak ellátva, nem mint levelezőlapok, hanem mint levelek kezelendők és díjazandók.«

— **(Eljegyzés.)** Rosát Rubin budapesti kereskedő eljegyezte Vétesy Mór kereskedő leányát, Iduskát, Dunaföldváron.

— **(Balaton-Füredről.)** A balatonfüredi fürdőigazgatóság kimutatása kielégítő képet nyújt a magyar fürdőről, a mennyiben kitűnik belőle, hogy nemcsak Magyarország szolgáltatja a fürdővendégeket, hanem vannak ott Bécsből, Kiewből s a külföld egyéb helyeiről is nyaralók. Balaton-Füreden a legtöbb fürdővendég átlag budapesti, Pécsről dr. Löwy Ignacné van ott, Siklósról Schunk Emilia tanítónő. Tolna- és Somogyvármegyékből szintén többen keresték fel e szezonban a híres magyar fürdőt. Elmondhatjuk, hogy a Dunántul minden megyéjéből találunk itt fürdővendégeket, nemcsak, hanem az ország összes megyéiből, még Erdélyből is jöttek Balaton-Füredre üdülni, nyaralni, mely fürdő vetekezik a külföldi fürdőkkel.

— **(A bucsu előestéjén.)** Garé községben folyó hó 14-én nagyban készültek a bucsura, Nagyboldogasszony napjára. A nevezett nap estéje már — mint a falukban szokás — ünnepszámba ment. Az est csendjét egyszerre csak baljóslatu harangkongás s segítségért való kiabálás, jajveszékélés zavarta fel, mire a falu népe a tűz színhelyére futott. Szegény vályogvető háza égett porrá a falu végén. A kis házikót szalma fődte s minthogy egészen magánosan állott, a tűz lokalizálása ugyszólván lehetetlen volt. Szerencse a nagy szerencsétlenségben, hogy a ház biztosítva volt s a butorok nagyrészt a merész vállalkozók, jószívű emberek megmentették a lángoktól. Szegény vályogvetőnek így bizony szomorú bucsuja lett másnapra.

— **(A város kivilágosítása.)** Tegnap, Nagy Boldogasszony napján, jelent meg a falakon a városi Tanács fehérsége a lakossághoz, hogy holnap (pénteken) este a király születésének 70-ik évfordulója előestéjén házaikat kivilágítsák és fellobogózzák. A középületek impozánsul lesznek világítva s bizonyára minden jó magyar ember ablakában ott fog lobogni az örömmünnepet hirdető mécses lángja. A kivilágítás holnap este félnyolckor kezdődik és tizenegy óráig tart.

— **(Névmagyarosítás.)** Löwy Adolt pécsi illetőségű, kolozsvári lakos vezetéknevének »Lukács«-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rendelettel megengedtetett.

— **(Halálos végű baleset.)** Berkesden f. hó 13-án délután 6 órakor szerencsétlen végződésű baleset történt. Ugyanis Farkas Jánosné szül. Tarr Erzse 56 éves nő, midőn a cséplő szekrényt a befejezett cséplés után másik gazdához vontatták, a nevezett nő a cséplő szekrény elé fogott tehenekeket vezette — lejtőn lefelé menve két téhen nem tudta a cséplőszekrényt tartani s Farkas Jánosné leverte lábáról a cséplőszekrényt s két kerekével az asszony bal lábát és bal karját szétzúzta — minnek következtében másnap, a nagy vérvesztés következtében, meghalt. A községi elöljáróság a baleset meg történte után

mindjárt vizsgálatot tartott, hogy megállapítsa kint terhel ez esetben a felelősség s egyúttal megtette jelentését a vizsgálat folytatása iránt.

— **(A pécsi evang. egyházban.)** Ő Felsége a magyar király születésének 70-ik évfordulója alkalmából szombaton, folyó hó 18-án délelőtt háromnegyed 10 órakor hálaadó isten-tisztelet fog tartatni, mely alkalommal a hosszas betegségéből fölépült Jeszó Lajos evang. lelkész fog szónokolni.

— **(Tűz)** Berkesden f. hó 14-én esteli kilenc órakor tűz volt. Weisz Miksa, berkesdi pusztá bérnök 3 asztag gabnája elégett 9723 korona értékben, valamint a részes aratok 2 asztag gabnája 1190 korona értékben. — Valószínűleg gyújtogatás okozta a tüzet — mert az napi esőzés más eshetőséget egészen kizár.

— **(Kivételes vásárhatárnapok.)** A keresk. m. kir. miniszter megengedte, hogy a Baranyavármegye területéhez tartozó Dárda községben a folyó évi augusztus hó 20-ra eső országos vásár ez évben kivételesen folyó évi augusztus hó 21-én tartassék meg. Továbbá megengedte, hogy a Somogyvármegye területéhez tartozó Nagyberki községben folyó évi szeptemuer hó 25-re eső országos vásár ez évben kivételesen folyó évi szeptember hó 26-án és Szigetvár községben a folyó évi szeptember hó 24. és 25-re eső országos vásár ez évben kivételesen folyó évi szeptember hó 26-án és 27-én tartassék meg.

— **(A dunaföldvári kath. leányegylet)** műkedvelő osztálya augusztus hó 29-én az »Egyenlőségi kör« összes termeiben színelőadással egybekötött jótékony célú zártkörű táncmulatságot rendez. A tiszta jövedelem felerészben a dunaföldvári 48-as agg honvédek segélyezésére fordítatik.

— **(A miniszter felelete.)** Egy kereskedelmi és iparkamara a kereskedelmi miniszterhez azzal a kérdéssel fordult, hogy a rövidáru és rőfőskereskedőknek a vasárnapi munkaszünet tartama alatt szabad e olyan cikkeket kiszolgáltatni, a melyek a temetéshez szükségesek? A miniszter erre a kérdésre azt felelte, hogy a divatáru vagy rőfőskereskedők halottas cikkeket a vasárnapi munkaszünet ideje alatt is árusíthatnak.

— **(Ötvenéves jubileum.)** A domboúi unitárius dalkör 50 éves fennállását ünnepelte meg a minap. A dalkör ez alkalommal részben a Kis György alap, részben a községi szegény alap javára táncal egybekötött ünnepélyt rendezett. Az ünnepélyen a dalkör sikerült énekszámokat adott elő, beszédet mondtak és felolvasást tartottak Kis György Sándor, Gvidó Béla unitárius esperesek; Űtő Lajos és Szabó Albert unitárius lelkészek.

— **(Bírságolás az iparhatóságnál.)** Nagy megiszivleendő rendeletet bocsátott ki a napokban a kereskedelmügyi miniszter, mely főként a kisiparosok helyzetét könnyíti. Eddig ugyanis szokás-jogszerűleg rőtta ki az iparrestület a pénzbírságokat, 5 koronától felfelé és rövidesen elzáratta azokat, kik fizetni nem tudtak. Az említett rendelet most megszabja, hogy 5 korona pénzbüntetés helyett 12 órai elzárást, mint módosított büntetést, a bűnvádi perrendtartás csak a legszigorubb indokolt esetekben engedi meg, de lényeges körülmény az is, hogy az eljárás még nem megbélyegző jellegű fenytés, hanem csupán rendbüntetés. Végezetül pedig kimondja az idézett rendelet, hogy 4 koronán alul kiszabott bírságok fejében nem szabható ki elzárás, azonfelül aztán 20 koronáig 1 nap, minden további 20 korona büntetésért, illetve ezzel szemben újabb 1 napi elzárás szabható ki. Kétségtelen, hogy a miniszteri rendelet sok visszaélésnek veszi elejét, s a kisiparosok bizonyosan hálaival fogadják ezt.

— **(Lakik: otthon.)** Schiller Józsefnek, az »Otthon« kávéház tulajdonosának, ma valami cselédügyben meghívót küldtek ki a

rendőrségtől. És a meghívóban ez állott: »Schiller József kávéház lakik: otthon!... Hát persze, persze. Az »Otthon« kávéház tulajdonosa, természetesen, hogy »otthon« lakik!

— **(Börtönvizsgálat.)** Baranyavármegye és Pécs város egyesített börtönvizsgáló bizottsága ma délelőtt báró Fejérváry Imre főispán elnöklése mellett megvizsgálta a pécsi kir. ügyészség fogházát, mely alkalommal a bizottságot az új kir. ügyész, Déván Ottó kalauzolta. Először is a konyhat szemlélte meg a bizottság s konstátálta, hogy annak tavaly kifogásolt tűzveszélyes gerendázott mennyezete eltávolított s helyette tűzálló falazott mennyezet készült. A tisztai orvosok megizlelték az ételeket, azokat megfelelőknek találták. (Ma éppen hus-nap volt.) A kir. ügyész figyelmeztetésére a bizottság jegyzőkönyvbe vetette, hogy a régi, fából készült ételtartó bödönök helyett pléh vagy köedény tartályok beszerzése kívánatos, amelyeknek tisztántartása könnyebb. Ezután a mosókonyhát vette szemügyre a bizottság, melynek északi fala nagyon nedves s annak aszfalttal való szárazzá tétele kívánatos. Helyeslőleg vette tudomásul a bizottság a kir. ügyész kijelentését, hogy itt fürdőszobát is kíván berendezni, ami különös költséget nem igényel, mert a fogháznak éppen van olyan lakója, aki a fürdőkádak készítéséhez ért. Az őrségi szobát nagyon szűknek találta a bizottság s jegyzőkönyvbe vetette azt a megjegyzését, hogy az őrség számára célszerűbb helyiség rendeztessék be. A női foglyok szobájából is eltávolított a tavaly kifogásolt téglapadozat s most deszkapadlóval van ellátva. Megtekintette a bizottság a kosárfonó műhelyt is, hol most az eddigi gömbölyű gyümölcszállító kosarak helyett négyzetlábúak készülnek, a melyek célszerűbbek a postai és vasuti szállításra. Ezután az egyes zárkákat szemlélte meg a bizottság, melyekben kifogástalan rendet és tisztaságot konstátált. A rabokhoz intézett kérdésre ezek mindenütt azt jelentették ki, hogy sem az élelmezés, sem a bánásmód ellen semmi panaszuk nincsen. A rablétszám a tavalyihoz képest most jóval kisebb, ami lehetővé tette, hogy a vizsgálati foglyok elkülönítve őrizhették. A bizottság szemléjét déli 12 órakor befejezván, az ennek eredményét feltüntető jegyzőkönyvet szerkesztették meg a jegyzők a királyi ügyészség helyiségében s ezzel a hivatalos aktus véget ért.

— **(Jelentés a vizről.)** A főmérnöki hivatal a Tettye-forrás vizállásáról ma a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a Tettye forrás vizszolgáltató képessége folyó hó 15-én reggel 1850 köbméter. — Ma, folyó hó 16-án reggel 1830 köbméter a víz állása.

— **(Leütötte a faderék.)** A nádasi erdőben már napok óta azzal vannak elfoglalva a favágó napszámok, hogy az erdő korhadt fáit kiirtsák. S dacára annak, hogy az utóbbi időben egyre történnek ily fairsások közben vigyázatlanság okozta balesetek, ez nem szolgál intő például, hanem az önmaguk iránti szinte büszkeség könnyelműsége a munkásoknak, még egyre tart. S éppen ez a könnyelmű vigyázatlanság volt az, mi a nádasi erdőben is balesetet okozott. Favágás közben ugyanis — kötelekkel tartották a kivágandó fakat éppen azért, hogy a törzs dülés közben rá ne essék valakire. Vidám Ferenc napszám akkor — dacára társai figyelmeztetésének, nem várta meg, míg társai a megfűrészelt fát kötelekkel eldöntik, hanem baltát fogva, óriási erővel vágott a fa törzsére, minnek következtében a korhadt fa recsegve-ropogva hirtelen eldőlt s maga alá temette a vigyázatlan favágót. Munkástársai eleinte rémületükben azt hitték, hogy a hatalmas faderék agyonütötte az eszméletlenül fekvő favágót, kit beszállították a községben levő lakására, hol azonnal orvosi gyógykezelés alá vették. Az orvosi vélemény szerint Vidám Ferenc sérülései — miután bal karját törte s jobb lábán szenvedett nagyobb zuzódást — súlyo-

sak ugyan, de nem életveszélyesek. A megejtett vizsgálat kiderítette, hogy a balesetet egyedül a szerencsétlenül járt favágó vigyázatlansága okozta és így felelősség senkit sem terhel.

— (Pályázat.) A szegzárdi kir. adóhivatalnál egy adótárnoki állás van üresedésben. Pályázni két hét alatt lehet a szegzárdi kir. pénzügyigazgatóságához.

— (Tojások a tyuk alatt.) Ebben voltaképpen még semmi sincs, mert hiszen azt mondják erre a mi gyakorlott háziasszonyaink, hogy hiszen a tojás voltaképpen a tyuk alá való! S ebben tökéletesen igazuk is van a derék gazdaasszonyoknak, a kérdésben a lényeg azonban mégis csak az marad, hogy miként kerültek azok a tojások a tyukok alá? Nos hát elmondjuk. *Josepovics* Andrásné n.-üröghi lakosnő panaszt emelt a községi előljáróságnál, hogy az ő tojós tyukja által tojt tojásokat napról napra elvesznek, szóval lopják a tojásokat. A feljelentés folytán megindították a nyomozást, melynek során sikerült a tojásokat az egyik szomszéd, *Kerner* Jánosné tyukja alatt megtalálni. A tojásos ügynek a bíróság előtt lesz folytatása, hol érdekes bizonyítási eljárást fog igényelni a tojások ugyanazonosságának megállapítása, miután a tolvajlással gyanúsított asszony állítása szerint az ő tyukja alatt talált tojások jogos tulajdonát képezik.

— (Egy pár női cipő meséje.) Indulásra készen prűszköl a budapesti gyorsvonat. A beszállt utasok kíváncsian kandikálnak ki a kupékból. A váróteremben harsány hangon kiabál a libériás kapus: beszállani: Dombóvár, Budapest felé.

A kapus azután körüljárja a termet, a hol szemébe ötlök egy formás sárga női cipő.

— Hm. Vajjon ki hagyta el . . . ?

A sárga cipővel végig jár a kupék előtt. Egy első osztályú fülkéből kihajol egy elegáns fiatal férfi.

— Itt a párja. A kupé kanapéján felejtette valaki.

A kapus tovább keresi a cipők gazdáját.

Egy harmad osztályú kupéből barna falusi menyecske, fülég elpirulva szól a kapushoz:

— Csakhogy megtalálta a cipőmet, a jó Isten is megáldja érte . . .

A gőzszip éles hangon sivit s a vonat zakatolva megindul. A kapus pedig ravasz mosolygással, fejcsóválva néz a gyorsan robogó vonat után.

— (A rendőrség kulcs-gyűjteménye.) Érdekes gyűjteménye van a rendőrségnek kulcsokból. Lehet egy kosárra való, a súlya fölülhaladja a 15 kilogrammot. Órakulcsból kezdve akad abban a gyűjteményben a kapukulcs nagyságáig mindennemű, alakú és formájú. Lehet 500 darab ez a kulcs gyűjtemény, vagy százféle formában és alakban. A csinos gyűjteményt évek során szedte össze a rendőrség. Részben talált kulcsok ezek, de igen sok van a gyűjteményben olyan, a melyet tolvaj, vagy betörőtől szedtek el. A gyűjteményt, a melyet már erősen megfogott a rozsdá, legközelebb elárvereztetni a rendőrkapitányság.

— (A felébredt halott.) Az éjjel úgy tizenkét óra tájban csöngettek egyik orvos kapuján. Az orvos álmából felugorva, sietve nyitotta ki az ablakot s kiszólt, hogy ki az?

— Hirtelen halál történt, kérem.

— Hol? Kicsoda halt meg?

— És a fiatal gyerek pityeregve mondta el, hogy az apja hirtelen meghalt.

— Hazajött kérem az előbb. A hippodromban volt s ott úgy megharagudott, hogy otthon nagyon mérges lett s a nagy méregben lefeküdt és megütötte a gúta! Elaludt, hogy még egy szót se szól.

Az orvos sietett volna már öltözni, mikor gyors léptek zajára ismét kinézett az

ablakon. És látott egy asszonyt és hallotta, a hogy az messziről kiabált a fiura:

— Gyere haza!! Nincs már semmi baj. Felébredt az édes apád!

Az orvos pedig mérgesen becsapta az ablakot, hogy mért zavarják felébredt halott miatt az ő álmát!?

— (A rendőr mint szobor.) A Kocka-téle panoptikumban történt tegnap. A sokféle történelmi nevezetességű szobor nézése közben egy fiatal menyecske odalépett a külön szakasz ajtaja elé és ott megsimogatván egy feszesen álló alakot, szólt nagy csodálkozva:

— Ez a szobor éppen olyan, mint egy rendőr!

— Az is vagyok, lelkem — szólalt meg a »szobor« — mert hát valóban rendőr volt, a ki a külön szakasz ajtaját őrizi, hogy oda a közönség asszony és férfinepe csak külön mehessen be.

Ez pedig megtörtént történet. A mi lehetséges is; mert ha Budapesten az Andrássy-uti panotikumban egy szobrot rendőrnek nézek, mért ne lehetne Pécsen a rendőrben — szobrot látni?!

— (A kis becsületes.) Ritka most a századvég korában a becsületes ember, mert a modern kor beteges, erényekben szegény szibaritái fanatikusai ugyan a külső becsületeseknek élnek, szóval erényesek addig, míg mások látják, mindama tények azonban, melyek becsületes voltukra engednek következtetni, nem a lélekből fakadnak, hanem a világ szájától, a közvélemény kritikájától való félelemből erednek. Hiszen az erkölcsök romlottságának nem kell fényesebb példája, mint azok az apró gyerekek, kit ött-hat éves korukban bűnre, csalásra hajlandók, kik sirva könyörögnek alalmazásért, a járó-kelőknek a legszálamramlább állapotot imitálják s ha aztán pataként ömlő, hazug könnyeikkel célt értek, akkor a kapott pénzt nyálánkságokra költik. — S éppen ebben a korban, mint piszkos, szennyes viznek fojtó büze után, a hűs forrás csobogó vizének üdítő volta hat az emberre, az a kis epizód, mely a napokban Pécsen történt s melyet nekünk lapunk egy barátja mondott el. Az az ur, ki különben a helyi jogászfiság tagja, a napokban a Széchenyi-téren haladt végig, midőn a belvárosi plébániatemplom előtt egy körülbelül öt-hat éves leány vonta magára a figyelmét, ki csendesen pityeregve ült a kövezeten.

— Mi bajod kis leányom? — szólította meg a fiatal ember a leánykát. A kis leány egy darabig bizalmatlanul tekintett az előtte álló idegenre, aztán bátorságot vett magának:

— Elvesztettem öt krajcárt s most nem merek hazamenni — mondta pityeregve s könnyes szemével olyan könyörgőleg nézett az előtte álló bácsira, hogy annak szíve megesejt rajta s adott neki öt krajcárt. A kis leány boldogan szorongatta markában a pénzt és vidáman futott haza; a fiatal jótevő pedig folytatta útját s az élet megannyi szürke eseménye közt el is felejtette azt a kis epizódot, melynek tulajdonképeni figyelemre méltó része tegnap játszódott le. Lapunk barátja a felső-sétáterem járkált, mely a déli órákban meg lehetőséget nyújt, midőn hirtelen apró, tipegő lépések zaját hallja maga után s egy csicsérgő kis gyermekhang kiált utána:

— Bácsi! Álljon meg bácsi!

S a következő pillanatban egy kis szőke haju csitri kis leány állt meg a bácsi előtt s nagy kék szemével fürkészőleg tekintve rá, megszólalt:

— Bácsi, kérem! Visszaadom az öt krajcárját, melyet a multkor a templom előtt adott. A magamét akkor megtaláltam a kosárákám fenekén!

Hogy lapunk barátjának meglepetése nem volt csekély, az képzelhető. Természetesen odaajándékozta az öt krajcárt a kis becsületesnek, ki jó cselekedete teljes tudatában haladt tovább. Remény ez a kis epizód, fény sugar, mely szinte gloriátényt von a mai rom-

lott társadalom homlokára is, hogy ennek a gloriának sugarától megtisztulva, ne engedjék a szülők ártatlannak született gyermekeiket oly korán a bűn ösvényére lépni!

— (Öngyilkos mérnök.) Egy beteges, régóta idegbajban szenvedő ember dobta el magától a ránézve terhes életet. *Kaufer* Sándor, negyvenéves mérnök az öngyilkos, ki mint állami mérnök kezdte pályáját, de ekkor idegbajba esvén, le kellett állásáról mondanania. Később kigyógyult és ekkor Pécs városához került osztálymérnöknek. Azonban betegsége csakhamar ismét jelentkezett s a várostól is távozván, azóta mint magánzó élt, anyja gondviselése alatt. Anyja most furdón van s a beteges ember ma reggel revolvert vásárolt s Mária-utcai lakásukon szobájába bezárkózván, ott délben agyonlőtte magát. Az öngyilkosságot úgy követte el, hogy a fegyvert nem töltötte meg egyszerre, hanem a golyókat kezében tartván, először egy golyót tett a revolverbe és magára lőtt. De ez a golyó nem talált s a padlóba furódott. Másik golyót tevén a revolverbe, azzal jobb halántékába lőtt és szörnyet halt. A lövések zajára a házbelieliek elküldtek dr. *Kaufer* Mór orvoshoz, az öngyilkos bátyához, ki a lakást felnyitattván, ott találta holtan az öcscsét, kihez kihívták a rendőrséget is az öngyilkosságot kétségtelenül konstatáltatván, a holttestet otthon hagyták, honnan holnap temetik el. *Kaufer* Jenő dr. ügyvéd az elhunytban unokaöcscsét gyászolja.

Művészet, irodalom.

○ A „Zenélő Magyarország“ zongora és hegedű zeneműfolyóirat most megjelent XVI-ik füzeté a következő szép s értékes zeneműjaldonságokat közli: I. *Orbán* Árpád »Csalogány sír« magyar dal. II. *Háler* Sándor »Lyuk-lyuk-lyuk« magyar népdal induló. III. *Goál* Ferenc »Egyveleg« szerb népdalok. IV. *Schubert* Ferenc »Éji zene — Ständchen« hegedűre zongora kísérettel. Ily gazdag tartalommal jelenik meg a „Zenélő Magyarország“ minden füzeté. Évenként 24 füzet, minden füzet 10—10 oldal tartalommal a legjobban megválasztott kiváló sikerű új-donságokból összeállítva jelenik meg. Előfizetési ára egész évre 6 korona, negyedévre 3 korona. Egyes számok ára 60 fillér. Előfizethetni a most folyó III. évfolyamra a „Zenélő Magyarország“ Klökner Ede zenemű kiadóhivatalában Budapesten VI. ker. Csengery-utca 62. sz. honnan jegyzékeket ingyen s bérmentve küldenek.

Törvénykezés.

§ A keleti pályaudvaron. *Klein* Hermanné, egy pinchehelyi kereskedő felesége, az év elején nagyobb bevásárlást tett a fővárosban. Estére elvégezte a dolgát s kihajtatott a keleti pályaudvarra, hogy haza utazzék. Megváltotta a jegyét s a váróteremben nyugodtan várta a beszállásra szólító jelt. Este kilenc és tíz óra közt ez is bekövetkezett, Kisietett a peronra s föl akart szállani egy vasuti kocsira. Ebben a percben észrevette hogy sárga bőrtárcája, a melyben a vasuti jegyen kívül hat korona és hatvan fillér készpénz volt, eltűnt. Épp le akart jönni, a mikor *Szabó* Péterné, a ki szintén az utasok között volt, hirtelen elkiáltotta magát:

— Ott szalad a zsebtolvaj, fogják meg!

A tolvaj azonban a már kiürített pénztárcát eldobva, egy vasuti kocsiba ugrott, hogy a másik felin elmeneküljön, de elfogták. Akkor tűnt csak ki, hogy az illető *Stremnitzer* József, többször büntetett zsebtolvaj, a kit a budapesti rendőrség örökre kitiltott a főváros területéről. A budapesti törvényszék előtt a vádlott tagadta, hogy ő vette volna ki a pénztárcát Kleiné zsebéből, de *Szabó* Pálné ellene vallott:

— Könyörgöm, ez az ember az én hátam mögött is kotorászott, de én illetlen tapogásnak véltem s ráütöttem a kezére . . .

A bíróság a vádlottat három évi fegyházzal sújtotta. A budapesti kir. tábla szüneti tanácsa a büntetését két évi fegyházra szállította le s ebből is négy hónapot kitöltötnek vett a vizsgálati fogság által.

Séta a világ körül.

Pécs, 1900. augusztus 16.

— **Justicia Oroszországban.** Egyik oroszországi vidéki törvényszék elé a napokban egy öreg embert állítottak. Hamis pénzverés volt ellene a vád s már két és fél esztendő telt vizsgálati fogságban. A vádlott gyenge ember volt, alig tudott kiaszott csontjain állani, az arca sárga volt mint a viasz. Dymkovnak hívták az öreget. A törvényszék elé ki voltak rakva a bűnjelöltek: kisebb-nagyobb ércpénzek öntésére szolgáló gipszformák. »Hány esztendő s?« — kérdezte az elnök. »Kilencvenhárom« — volt alig hallható reszkető hangon adott válasza. — »Miért hordja az egyik kezét mindig felkötve?« — »Már tiz esztendője hordom így; nem tudom használni.« A törvényszék előtt sajtáságnak tetszett, hogy a bönakezü aggastyán tudja előállítani azokat a tiszta gipszöntvényeket. Sok tanut is hallgattak ki, a kik mind az öreg ártatlansága mellett vallottak s így aztán két és féle vizsgálati fogság után a tőpörödött aggastyán elhagyhatta a fogházat.

— **Kivégzés Kairóban.** Kairóban halálra ítélték egy 32 éves szabót, a ki egy fiatal leányt megölt és kirabolt. A halálos ítéletet kora reggel hajtották végre a kormányzósági palota előtt elterülő nagy téren, a hol már előző este nagy, kíváncsi néptömeg foglalt helyet. A tér közepén egy kilenc méter magas, fekete alkotmány emelkedett. A delinkvenst röviddel a kivégzésre kitűzött idő előtt vitték egy ketreccsima kocsin a vesztőhelyre. Ott ismét kihirdették előtte az ítéletet s atadták a hóhérnak. A szegény bűnöst a feketebe öltözött hóhér és két fehér ruhás rendőr felvitte a 18 fokos vaslépcsőn az emelvényre. Ott a kezét és lábát összekötik, a hóhér pedig a hurkot erősíti a nyakára. Egy rántás, egy szorítás — a delinkvens lábai alatt megnyílik egy csapóajtó s a test három és fél méterre zuhan lefelé és függve marad a kötélén, melyet a hóhér néhányszor jól meg is ráz. A kivégzés megtörtént s nem tartott tiz másodpercig sem. A holttestet egy óráig függve hagyták s azután vitték a halottas kamrába.

— **Méhektől megszavart temetés.** Egy felsősziléziai faluban sajtáságnak lett megzavarva egy temetés. A falu tanítója halt meg s a végtisztességadásra kivezették az összes tanulókat is. Kint a temetőben a menetet a nyitott sírgödör előtt állott s a tanulók egy gyászdzalt kezdtek énekelni, mikor az elhunyt tanítónak a temető mellett fekvő kertjéből óriási méhtömeg rajzott elő s egyenesen a gyászoló közönségre szállott. Hiába igyekeztek a kellemetlen állatkák ellen védekezni, a nagy tömeggel szemben semmi sem használt. A gyerekek elkezdtek kiabálni, jajgatni, s rövid néhány pillanat múlva az egész gyász kíséret vad futásnak eredt. A méhek egész a faluig üldöztek a menekülőket, a kik közül nagyon sokat veszedelmesen megszurkáltak.

— **Óh Mucsa, — ne tovább!** Arizona és Mucsa mostnagyszerű összhangban uralkodnak egy vidéki városban. Egy odaváló ujság nem kisebb dolgot követelt el, mint hogy a város azon elemét, mely naponként megfürdik, »A város a hideg vízben« cím alatt névsorba szedte és rovatilag kiírta az ujságba. Ezen különös ujságírói és mucsai leleményre egy másik odaváló ujság most »A kik mosakodnak« cím alatt a következőket

írja: Az X.-ben megjelenő félhivatalos ujság hasábjain pár nappal ezelőtt »X. város a hideg vízben« címmel csinos hosszúságú cikk jelent meg, melyben mindazok névleg fel voltak sorolva, a kik az uszodának rendes látogatói. E derék városban tehát féltő gondossággal, pontos statisztikát vezetnek azokról, a kik elég fényűzőek ahhoz, hogy bizonyos következetességgel mosakodjanak. Mi az ördög, hát ott az is érdem, ha valaki 15 krajcár ellenérték fejében csikos uszónadrágban piheg a »hideg vízben?« Ugy látszik, mert ők is belekerültek a »jelen voltak« közé, s számukra megdöbbentő precizitással szerkesztett állandó rovatot nyitottak. Nem hisszük különben, hogy azok a notabilitások igen örülnének, a kiktől amaz ujság ilyen nyilvánosan dokumentált intim leleplezéseket tesz. Még csak pár nap s meg fogjuk tudni, hogy a virágzó városban: ki vált hetenkint tiszta inget, ki használ állandóan szagos szappant, s ki mossa a fogát Odollal! Óh, Mucsa, megnyit neveltünk rajtad, s ime most kénytelenek vagyunk komolyan venni téged. A vidék nem engedi, hogy meghazudtoljanak.

— **A költő mint birtokos.** Lengyel lapok jelentik, hogy az öblengorcki birtok, melyet 52.000 rubelért vásároltak meg ajándékol Sienkievic költő részére, szép fekvésén kívül egyetlen olyan tulajdonsággal sem bír, mely birhatását kívánatosá tenné. A környékbeli birtokosok véleménye szerint a birtok jövedelme még a legjobb gazdálkodás mellett sem fedezheti a reá fordítandó kiadásokat. A megajándékozott lengyel költő tehát most saját nagylelkű honfitársaira alkalmazhatja latin költő mondását: »Timeo Danaos et dona ferentes.«

Közgazdaság.

Gazdasági állapotunk.

Pécs, 1900. aug. 16.

A gazdasági tudósítóktól a földművelési miniszterhez beérkezett jelentések szerint augusztus hó első harmadában kedvező időjárás uralkodott, a hűvösebb és csapadékos időjárás a növényzet fejlődésére kedvező hatással volt s ennek következtében a kapás növények, különösen a kukorica, répa, burgonya és dohány többnyire helyre is állottak. Azokon a részeken azonban, a hol az eső már megkésve érkezett, elég sok a meddő kukoricaszár, illetve hiányos a cső szemképződése. Néhol a tulságosan hosszantartó szárazság a répát és dohánnyt is megrontotta.

A takarmányművek javulása is észlelhető a kielégítő csapadék után, noha helyenkint úgy a mesterséges, mint a természetes kaszálók nagyon gyengén fizettek. A szőlőknek is használt a jó eső; legalább a szemek fejlődése nem akadt meg, a mire pedig már sok helyen a rekkenő hőség miatt kilátás volt és így legalább helyi-ely-közzel még kielégítő és részben jó termésre is lehet számítani.

Az ország legtöbb vidékén most indultak meg, illetőleg most fogják megkezdeni a cséplési munkálatokat. A cséplési eredményekre vonatkozó adatok gyűjtése éppen ennek folytán még nem volt befejezhető.

A mi a minőséget illeti, ez nagyon különböző vidékek, sőt néhol egész kisebb körzetek szerint is. Van meglehetősen sok gyenge minőség mellett elég jó, sőt néhol igen szép a gabona, különösen buza és rozs, sőt itt-ott arpa és zab is, mely két utóbbi termény pedig a tulságos erős hőséget sok helyen nagyon megsínylette.

A cséplési munkálatokon kívül a szántás és a repce vetése is napirendre került.

Az őszi buza minősége különböző; tulnyomó részben hektoliterenkénti súlya 76—78 kilogramm, de van olyan buza is meglehetősen sok, a mely alig üti meg a 74—75 kilogrammot, sőt néhol ezen is alul maradt, viszont azonban

néhol meghaladja a 79—82 kilogrammot is. Szalmára nézve a termés gyengébb volt a múlt évinél.

Az őszi rozs és kétszeres termés hozama körül is valószínű, hogy az átlagok egy kevésbé javultak.

A tavaszi árpa terméshozama körül szintén valamivel jobb az eredmény, mint a július hó 30-iki állapot szerint még remélhető lehetett. Az átlagos súlyegység 64—66 kilogramm, a gyengébbnél 58—63 kilogramm és a kiválóbbnál 67—70 kilogramm.

A zabtermés minősége tulnyomó részben közepes, bár néhol ezt az átlagot meghaladja, mert szép, egészséges és súlyos a szem, helyenkint azonban a júliusi nagy hőségben megszorult és így a minőség gyenge.

A kukorica-terméskilátások a meglehetősen kiadó esőzésekre és jobb, hűvösebb időjárásra javultak.

A burgonya fejlődését is tetemesen előmozdította a kedvezőbb esős időjárás, bár helyenkint mindinkább panaszkodnak a gazdák a peronospora terjedése s a gumók rothadása miatt. Néhol férges, különösen a pajorok szintén kárt okoznak. A termés kilátások azonban átlagban még mindig kielégítőek.

A kerti vetemények is felüdültek és többnyire kielégítően állanak.

A káposzta félekben sok kárt okoznak a hernyók s néhol a fejlődés sem volt normális. Átlag közepes termésre van kilátás.

Hüvelyesek többnyire elég jól fejlődtek. A kómló néhol elég jó, nagyjából azonban csak gyenge eredménnyel fizet. A köles és tatarka elég jól állnak, néhol azonban az eső már alig közepes, gyenge, közepes eredményt ad; a len és kender meglehetősen termést ígér.

A dohányban a gyakori jégeső és vihar néhol jelentékeny kárt okozott. A dohány törése folyamatban van. Az eredmény különböző. Minőség tekintetében átlagban kielégítő, helyenkint azonban, különösen ahol jégeső volt, gyenge, mert a levelek szakadtak és lyukacsosak.

A cukor- és takarmányrépa is sokat javult az utóbbi két hét alatt. Különösen a cukorrépa fejlődött kielégítően.

A mesterséges takarmányok terméshozama nagyon különböző volt; átlagban a terméshozadék úgy loheréből, mint lucernából csak gyenge közepes.

A gyümölcsstermés országos átlagban alig több a gyenge közepesnél, folyton hull, néhol a jégeső ismét megkárosította.

TÁVIRATOK.

— **Esztergom ünnepe.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Esztergomból a vendég püspökök, köztük Hetey Sámuel pécsi és Majláth Gusztáv gróf, erdélyi püspök, ma reggel elutaztak Budapestre. A város a tegnapi ünnep után ma ismét hétköznapi képet öltött föl.

— **Kitüntetett magyar festők.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A párisi világkiállítás zsürije mai ülésén Bencur Gyula, Csók István és László Fülöp magyar festőknek oda ítélte az arany érmet.

— **A katolikus nagygyűlés.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A katolikus nagygyűlés rendezését Budapestre ma befejezték. A nagygyűlés holnap kezdődik. A megnyitó beszédet ifjú Zichy János gróf mondja. A gyűlés előtt Császka György kalocsai érsek fog megszólalni.

— **Minisztertanács.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ma délben hosszabb ideig tartó minisztertanács volt, melyen báró *Fejérváry Géza*, honvédelmi és gróf *Széchenyi*, király személye körüli miniszteren kívül az összes miniszterek résztvettek.

— **Háboru Kínában.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az olasz követ jelentése szerint a kínaiak folytatják a lövöldözést az angol követség ellen.

Washingtoni távirat szerint a szövetséges csapatok Pekingbe érkeztek.

— **Katasztrófa egy templomban.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Begvában a „Boldogságos Szűz” templomban egy égő gyertya leesése oly rémületet okozott, hogy *egy asszonyt balálra típortak; másik halálán van* és számosan megsebesültek.

— **Crispi cikke.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A „Rivista maritima” című lap mai számában *Crispi*, volt olasz miniszterelnöktől cikket közöl „A tengeri védelemért” címen, melyben kiemeli *Crispi*, hogy *noha a hármasszövetség már tizennyolcz éve fennáll, nem tudta Olaszország a tengeri védelmet szervezni.* Az ország gazdasági jövője kötelességüké teszi az olaszoknak, hogy új piacokat keressenek a szélső keleten. A cikk nagy feltűnést keltett.

— **Óriási zivatar.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Szófiában és környékén ma reggel óriási zivatar volt, mely rendkívüli sok kárt okozott, úgy, hogy a táviróvonalakon is megszakadt a közlekedés.

Szerkesztői üzenet.

Kíváncsi előfizető. Hozzánk intézett kérdésére értesítjük, hogy lapunk budapesti tudósítója *Alföldi Béla* dr. budapesti hírlapíró.

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1900. évi augusztus hó 13-án s köv. napjain elintéztett ügyek.

Szüneti tanács.

Polgári ügyek.

Előadó: *Pilch Antal*.

- III. 1951. Néh. Piller Györgyné hagy. ügye. — fo.
1989. M. kir. államkincstár — Pakson elhalt Bodo Mihály s n. kisaját. — mv.
2004. Néh. Pál Ferenc hagy. — hh.
2007. özv. Tkalcsec Istvánné — Solsics Jakab s n. végr. — mv.
2020. Magusics Mária — Bosnyák Stipó végr. mszünt. — vm.
2030. Dr. Fröhwrth Jenő — Kálóci István végr. — hh.
2041. Ruska Elemér — Tóth Ferenc s n. végr. — rmv.
2072. Néh. Nagy Márton hagy. — rend.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc*.

- V. 1730. Özv. Szontheimer Jakabné — Somogyi Imre teherment. — rmv.
III. 1683. Rosenzweig Samu — Schmidt József végr. — hh.
1699. Vuk Miklós s n. — Hreses Ferenc s n. végr. — ms.
1700. Délzalai takptár — Pergár István s n. végr. — hna.
1704. Szivér István — Vince János végr. — hh.
1717. Sebestény Lajos s t. — ifj. Peti János végr. — rmv.
1725. Resch János — Balárdi István s t. végr. — hh.
1737. Stanivukovics Gábor — Lovák Pávó végr. — rend.
1772. Pécsi kölcs. segély. egylet — Weidinger Ferenc s t. végr. — rend.
1733. Glogovszki s t. — Geiger Gyula végr. — elintéztetlen.

Előadó: *Holics Gyula*.

- V. 1697. Matovics Imre — Babics Stipán tjog. s jar. — hh.
1716. Höhn Julianna — Ritz István válóper. — hh.
1723. Sebők Gyula — Török Margit válóper. — rmv.
1734. Sülle Teréz — Schmidt Mihály válóper. — hh.
1744. Weingartner Antal — Jikli Gizella válóper. — hh.
1995. Seemann Matild — Ballai Sándor válóper. — hh.
2063. Kincsey Mihály — Rebrovics Jozefa végr. mszünt. — hh.
III. 2104. Piskur Géza — Horváth Imréné s tjog. bek. — fo.

Büntető ügyek.

Előadó: *Angyal Pál*.

- V. 2147. Riba István suly. t. sért. — áttét.
2011. Id. Szavics János s t. rágalm. — mv.
2160. Gál Gábor m. okir. ham. és család. — rmv.
III. 2119. Kafka János s n. rágalm. — rmv.

Előadó: *Nábráczky Lajos*.

- V. 2099. Vellák Ferenc lopás. — vu.
2139. Sz. Fejős Mihály s t. hat. ell. erősz. — tárgy. kit.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1900. évi augusztus hó 21. s köv. napjaira

Szüneti tanács.

Előadó: *Pilch Antal*.

- V. 1713. Fodróczy Sándorné — Dr. Bors Emil végr. mszünt.
1784. Özv. Legár Jánosné — özv. Kuhl Tamásné s t. törv. oszt. rész.
III. 2042. Szabaron elhalt Véber Jánosné hagy. ügye.
2044. özv. Simon Jánosné — Benne József végr.
2050. Görbön elhalt özv. Farkas Istvánné hagy. ügye.
2051. Kis-Tormáson elhalt Gerhárd Henrikné hagy. ügye.
2052. Mucsi községben elhalt Müller István hagy. ügye.
2083. Mühl Henrikné — Letz János s t. végr.
2143. B.-sz.-lőrinci urad. főbérnökség — Goldstein M. s t. sem. per.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc*.

- III. 1773. Glogovszky s t. — Geiger Gyula végréh.
1935. Malaschik József — „ „ „ „
2122. László Pál — „ „ „ „
2129. Tolnavidéki takptár — „ „ „ „
2792. Somogyicsurgói takptár — Holzer József s t. végréh.
2794. Özv. Braun Bernátné — Katona József s n. végréh.
1804. Puskás József s t. — Fürgyes Imre végréh.
1812. Dr. Aronffy Rókus — Taplos Ferenc végréh.
2043. Tolna vidéki takptár — Kiss Istvánné s t. végréh.
2059. Daróczy Zsigmond — Szeniczey Ákos letét.
2085. Gróf Andrassy Aladár — Hesser Gerzson s t. bizt. végr.
2124. Tolnamegye gyámpénztára — Birkenstok János s t. végr.

Előadó: *Holics Gyula*.

- V. 2138. Blázs Zsófi — Molnár János s t. tartásdíj.
2139. Stern Károly — Blázs Zsófia végr. hatályt.
2140. „ „ — „ „ „ „
III. 2086. Deák László — Marton Andrásné végr.
2107. Verbovecz Ferenc — Lázár Salamon végr.
2110. Lonis E. Neuman cég — V. Smetana végr.
2132. Dr. Darányi Ferenc — Kincse László végr.

Büntető tanács.

Előadó: *Angyal Pál*.

- V. 2193. Pete János erősz. nemi köz.

Előadó: *Nábráczky Lajos*.

- V. 2107. Kis Tóth Balászné család.
2219. Kovács Márton rablás.
III. 2218. Ulrich Benedek s t. suly. t. sért.

Laptulajdonos

SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő

PLEININGER FERENC

TAIJS JÓZSEF

kiadó.

Ezen rovat alatti hirdetések ára
10 szóig 40 fillér, — minden
további szó 4 fillér.

APRÓ HIRDETÉSEK.

KISHIRDETÉSEK elfogadtatnak a kiadóhivatalban és az elárúsító helyeken.

Lapunk egyes számai kaphatók és kishirdetések elfogadtatnak a következő helyeken:

Breisach Aranka,
(tőzsde, Irgalmasok-utca 2. sz.)

Grosz József,
(tőzsde, Jókai-tér.)

Gyimóthy Gyula,
(fűszerkereskedés, Vásár-tér sarkán.)

Habler Anna,
(tőzsde, Pécsi Takarékpénztár átellen.)

Herdlein-féle tőzsde,
(Király-u. Lyceum-templom átellen.)

Kugler József,
(fűszerkereskedő, Makár-utca)

Léhner Béla,
(fűszerkereskedés, Korona-vendéglő.)

Molnár János,
(fűszerkereskedés, Király-utca.)

Rözge István,
(fűszerkereskedés, Batory és Klimó-u. sark.)

Sipos János,
(fűszerkereskedés, Pálya-utca.)

Özv. Tausz Vilmosné,
(dohánytőzsde, Király-utca 1. sz.)

Legszébb névjegyek, meghívók és egyéb nyomtatványok Taizs József könyvnyomdájában kaphatók.

Ugyanott *írószerek és papírok* nagy választékban raktáron tartatnak.

Egy tanonc azonnali belépésre kerestetik *Fuchs József* vegyeskereskedésében Sasdon.

Nagy emeleti lakás Árpád-utca 29. számú új házban kiadó.

Duplex petroleumlámpák — gázvilágítás bevezetése miatt — olcsó áron eladó. — Cim a kiadóhivatalban.

Vasalt boltajtó, használt, 15 frtért eladó. Cim megtudható a kiadóhivatalban.

Egy szoba és konyhából álló lakás kiadó Király-utca 38. számú házban.

Meyer-Lexikon, II-ik kiadás, 20 kötet, teljesen jó állapotban, jutányosan eladó. — Cim a kiadóhivatalban.